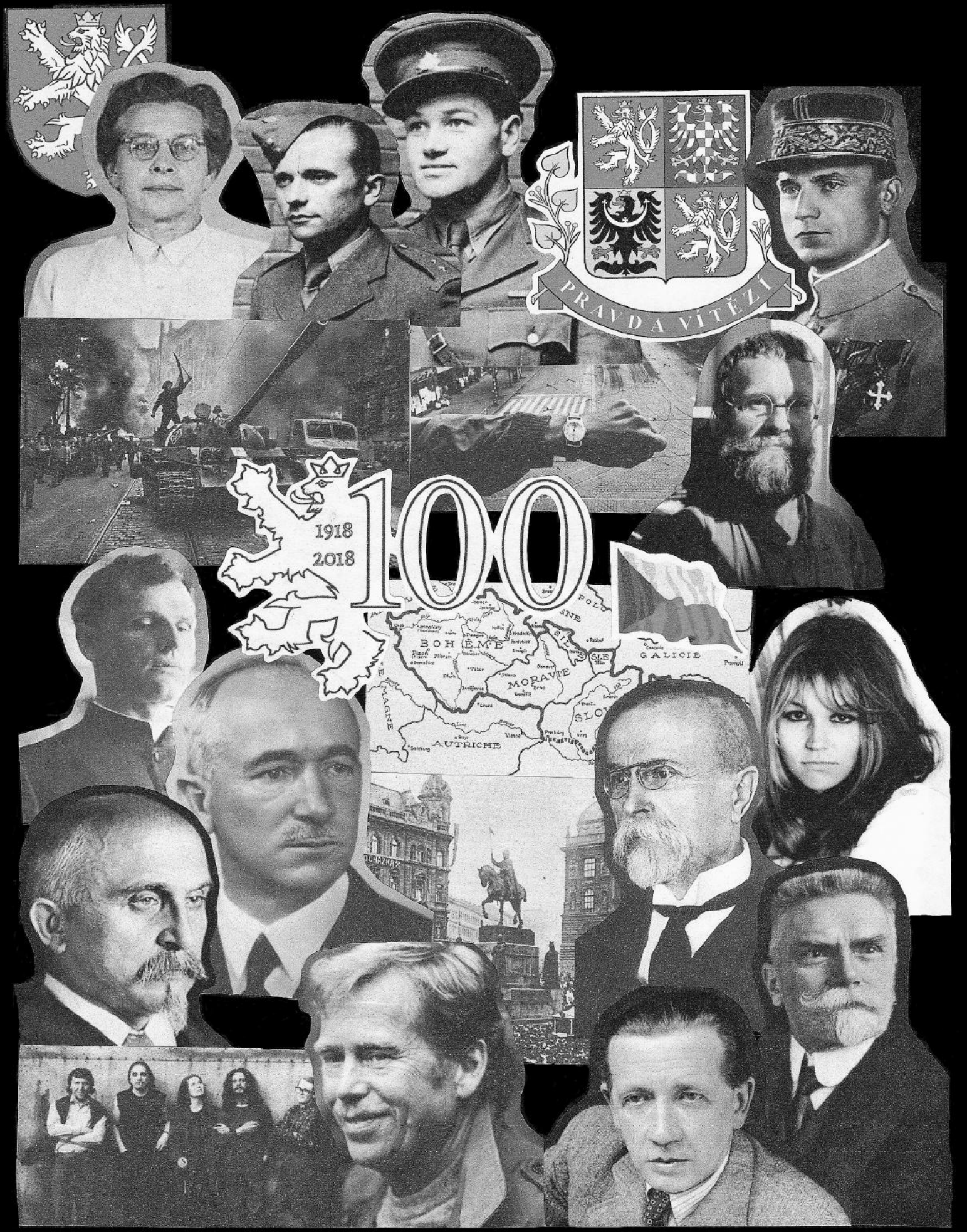

PRGazeten 71

EDITORIAL

„Drazí!“

Tak otevřela svůj první úvodník Eliška Chlebounová. Vám mladším jméno téhle maturantky roku 2016 asi moc neřekne. Eliška je ale pro Porgazeen nesmírně důležitou postavou – díky ní spatřilo světlo světa hned pět velice povedených čísel (57–61) vámi oblíbeného školního plátku a byla to ona, kdo nás, rozjívené primány, k němu tehdy přivedla.

Je nám proto velkou ctí, že přesně deset čísel po její šéfredaktorské derniéře byl osud tohoto skvělého magazínu svěřen právě nám, jejím padawanům. A nebojte, přes léto jsme nezháleli! (Nebo teda jo, ale na podzim jsme to dohnali, čestný pionýrský.)

Máme velikou radost, že se po téměř čtyřleté odluce do redakce vrátí Louis Zamazal, který bude mít na starosti Deutsche Seite. Zasvěcení vědí, že Louis vždy Louisem nebyl, a (nejen) pro ty ostatní si náš staronový kolega připravil článek Svět očima trans kluka, ježž vřele doporučujeme vaší čtenářské pozornosti.

Transfuzí do žurnalistických žil je také celá řada úplně nových tváří z nižšího gymnázia, namátkou třeba Ema Nevřelová, Klára Jánošíková nebo Emma Štorková. Nezapomínáme ale ani na léty osvědčené matadory v čele s Lukášem Svobodou, Terezkou Fremundovou, Jonášem Stoilovem, Kubou Zajícem a Filipem Miškaříkem.

Drazí, přejeeme příjemné počtení a krásné Vánoce!

Váš šéfredaktorský tandem

Pája Kroužková (kvinta)
Vojtěch Voska (sexta)

OBSAH

Svět očima trans kluka	4–5
Kulturní okna	6–7
Robota ve hvězdném kině	8
Terciánský slav squat, Epitaf Unijazzu	9
Beze strachu hledět na nebe	10–11
Dramaťácká agonie	12
Povolební rozhovor s P. Zemanem	14–17
Umřel? Umírá? Žije?	20
Septimánské variace na Gellnera	21
Neměnil bych	22
Sportgazeen	23
Očima moderátora	24–25
Barokní smutek na konci světa	26
Bez mapy?	27
Perly	28–29
Minirecenze	30–31

STALO SE

*Běstvina = Varvažov * kauza Štěnice * Kde je A. M.? Kdo je A. M.? * nové francouzštinářky: jedna slovenská, jedna francouzská * Slepice zmizely, ale máme rybičky. * A. F. drhne. * Zajáci se na PORGu množí i bez žen. * Vyšehrad vykalen potřeť, kvartáni poprvé * ŠVP se neobešla bez průserů. * 30 lidí, 2 sprchy, pár zásuvek – a pak že Žihle byla špatná. * Profesori se rozhodli nám prakticky vysvětlit úsloví „káže vodu, pije víno“. * Ve večerce se paří. My ale paříme v pekárně. * Hodně sextánů zůstává v Praze, J. V. nevyjímaje. * Septimáni na chatě i s návštěvou z Lincolnu. Oktáva opět nikde. * D. Ch. jde v Ziburových přednáškových šlápějích. * M. K. se postupně stěhuje na Matfyz. * A. Š. starostkou, jsme pyšní <3 * Š. H. doučuje nižší ročníky fyziku a konečně si našel kamarády. * Oslavili jsme 100 let republiky scénkami a plakátky. * V kavárně za pavilonem až na králíky nikdo není. Aspoň že jsou tam bylinky. * Š. U. pravidelným návštěvníkem školní posilovny * K LPGA se přidal OLAF a turnaj v Bangu. * V aule jsou konečně podsedáky. Ted' ještě opěradla. * V Ostravě maj další PORG i se školkou. * Po chodbách se opět rozhléhají zvuky kovových tyčí. * omluvenky nově v gesci paní knihovnice * Oktáva se snaží seznámit aspoň na poslední chvíli. **

*V. D. a letní tajemná neznámá * A. J. + J. P. * K. J. + J. D. * K. K. a M. S. to moc dlouho nevydrželo * A. P. primánskou femme fatale * M. Š. + R. L. * oktávánské překvápko M. S. + M. D. * S. K. + J. S. už konečně ofiko * R. M. + externí dívka * L. K. (NP) + M. M. K. * Š. Š. + E. V. * stálíce: P. K. + M. F. * T. F. + F. Ch. * E. V. + M. B. * A. M. + V. Š. * K. V. + O. A. G. * M. V. + P. N. * A. Z. + J. Š. * K. Š. + D. Z. * J. Z. a jeho dvoutisící neúspěch **

Průvodce jachtařením

Čím to je, že snad každý z nás byl někdy v létě o prázdninách v Chorvatsku? Je to přežití z komunismu, kdy se smělo jezdit jenom do Bulharska nebo do Jugošky? Nevím. Ale co vím, je, že Češi Chorvatsko milují. A já taky. U moře jsem tam byla nespočetněkrát (asi třináctkrát), ale posledních několik let jsme tam s rodinou jezdili ne se válet nebo chodit, nýbrž jezdit na jachtu. Abych vás vyvedla z omylu, protože se jistě pár takových najde: pojem „jachta“ reprezentuje nejen ty klasické motorové, které si většina z vás nejspíš vybaví, ale i plachetnice. A primárně o těch druhých bude tento průvodce.

Dříve, než se vůbec na takovou cestu vydáte, musí mít někdo z posádky kapitánský průkaz. Ten se dá získat po absolvování kapitánského kurzu (a dovršení 18 let) kdekoli. Někde jsou testy pofidernější a někde pouze na určitý typ lodi nebo do určité země, ale pokud zvolíte dobrý kurz, měl by vám kapitánský průkaz platit všude po světě. Testy obnášejí nejen část praktickou – to, jak umíte řídit loď –, ale i teoretickou, ve které se mimo jiné učíte teorii jízdy nebo vlajkovou abecedu. Takže ano, je to vlastně jako autoškola. A kdyby nikdo průkaz neměl, dá se objednat kapitán, který vás bude vozit. Ale upřímně, je divné být na jedné lodi se svou ro-

dinou a úplně cizím člověkem.

Proč vlastně jet na takovou dovču? Je to něco úplně jiného. Kombinuje totiž aktivní, relaxační a poznávací druh dovolené. Věřte mi nebo ne, tahání provazů tak, aby se plachty stáhly během několika sekund, je docela náročné. Nebo plachty přehazovat, aby se loď stočila na druhou stranu – to je snad náročnější. A co přijde po přehození, je pro mnohé ještě horší. Jízda v náklonu (třeba až 30 stupňů) znamená pro některé skoro setkání se smrtí. Loď se sice díky kýlu překlopit nemůže, ale i tak si moje máma vždy bere za těchto podmínek vestu, leží na palubě a vydává přidušené steny zoufalství.

S lodí se člověk dostane na ostrůvky, o kterých ani nikdy neslyšel. Malebná městečka o 200 obyvatelích jsou převážně místem, kam jachtaři jezdí spát (buďto do mariny, na bóji nebo na městské molo). Chorvatský běžný život z úzkých uliček jenom sálá a je to úplně jiný zážitek, než když člověk jede pouze do turisticky přeplněných měst typu Split nebo Dubrovnik. Také spaní na kotvě v kouzelné zátce, kde kromě pláže a jedné chatky není nic, je určitě něco, co člověka očaruje.

Ne všechno je na lodi samozřejmě úplně úžasné. Spaní (nebo spíše nespaní) na rozbourené vodě je jeden z nejhorších zážitků, co jsem kdy měla. Neustále se člověk bojí, že se buď potopí, nebo spíš utrhne z muringu (= lano v marině, které drží loď u mola), anebo že se srazí s jinou lodí. A extrémní houpání spánku taky nepomáhá, takže probdělá noc není ničím neobvyklým. Člověk na lodi také žije poměrně nuzným životem. Prakticky celou dobu bez elektřiny (solární panely jsou lásky, které mě loni zachránily <3) a pořádného jídla, protože v palubní kuchyni se nic náročnějšího než ohřátí konzervy udělat nedá – a to není pro každého. Ale zároveň je vcelku zábava žít trochu jinak než normálně, ne?

Asi vám taková dovolená bude připadat náročná přes kapsu, ale víte co? Ani zas tak ne. Pronájem plachetnice na týden bude na podobné úrovni jako pobyt někde v Egyptě, ne-li levnější. A takové prázdniny mají podle mého mnohem větší přidanou hodnotu díky akční jízdě, výhledům na útesy nebo roztomilým vesničkám než válení se někde na pláži.

Kamilla Foltýnová (oktáva)

Svět očima trans kluka

Kdyby mi před dvěma lety někdo řekl, že budou existovat lidé, pro které budu jen Louis Zamazal, vysmál bych se mu do očí. V té době o tom, že jsem trans, věděli jen dva lidé a z toho, co se dalo najít na českém internetu, to s mou budoucností vypadalo bledě. Když jsem kvůli tomu byl na jaře poprvé u doktorky, ukázalo se, že od té doby se věci trochu změnilo k lepšímu. Nedělejme si o tom však valné představy. Získat hormony je dnes snazší a díky registrovanému partnerství si člověk může i někoho vzít. Jenže to se předbílám.

Jsem trans?

Ve chvíli, kdy si člověk tuto otázku položí, je možná namístě. Potom přichází zdánlivě nekonečná etapa toho, kdy si to zdůvodňujete. Je těžké popsat pocit, kvůli kterému si to myslíte. Ačkoliv každé přirovnání pokulhává, pro mě funguje analogie k tomu, když si člověk ostříhá nebo nabarví vlasy. Když se pak podívá-

te do zrcadla, na chvíli se leknete, protože člověka v zrcadle nepoznáváte. Pocit to je podobný, jenom je to trochu, jako kdyby vám při tom někdo píchal do těla jehly, a trvá to déle než dvě vteřiny. Občas se probudím a už to někde hlodá. Jindy zapomenu, že jsem trans, a když se podívám do zrcadla, vidím normálního kluka. Ale pak pustím někoho v MHD sednout a řekne mi: „Jsi hodná.“ A to stačí na to, abych ztratil veškerou energii, kterou jsem měl.

Nebo jste možná jako malí hráli se svými sourozenci dračák nebo jste si vymýšleli postavy, které vás představovaly. Ta má se jmenovala Albus Moper a byl to vlastně Harry Potter, ale myslím, že i takové drobnosti můžou pomoci při zhodnocení situace.

Těší mě, jsem...

Součástí celého procesu je i změna jména, které si většinou člověk vybere sám. Jak jsem to udělal já? První jméno, které mě

napadlo, bylo Marek – tak bych se totiž jmenoval, kdybych se narodil jako kluk. Jenže něco mi na tom jméně nesesedělo. Tak jsem hledal dál. Dlouhou dobu jsem přemýšlel o jméně Alex, nakonec jsem ho ale vyloučil kvůli tomu, že je – stejně jako například Sam – typické pro trans lidi. Nakonec jsem se uchýlil k rodině. Kromě jména Louis, mužské varianty jména Luisa, jak se jmenovala jedna moje prababička, jsem přemýšlel i nad Pavlem. Ale jmenovat se po dědečkovi se mi nezdálo, a tak jsem zůstal u Louise, jména, které má v ČR méně než 40 nositelů. Proč to vůbec zmiňuji? Protože se může zdát, že se trans lidé oddalují od své rodiny tím, že si jméno vybírají sami. Ale může to být i návaznost na rodinnou historii.

Co moje okolí?

Převzatý pojem z angličtiny „coming out“ znamená sdělit svému okolí, že jste součástí LGBT komunity. Ale provést něco takového je u trans lidí složitější, ježto to od vašeho okolí vyžaduje změnu. A právě tato změna může být to, co způsobí problémy. Holka, kterou pět let znáte, je vlastně kluk, a i když se o tom celých těch pět let vtípkuje, najednou je to realita a nevíte, co s tím. Nikdo se tomu nemůže divit, a ačkoliv to bolí, je potřeba se vyrovnat s tím, že než si na to všichni zvyknou, bude to trvat. Nemohu také vynechat lidi, kteří vám prostě řeknou, ať se proberete, protože to je nesmysl.

Poprvé se sebrat a někomu o tom říct je náročné. Rodiče se často diví, že se to dozvídají poz-

ději než všichni ostatní, ale podívejme se na to logicky. Ať má člověk s rodiči jakýkoliv vztah, stejně mu na nich většinou záleží a takové sdělení se často nesetká s okamžitým pochopením. Proto se hodně lidí uchýlí k tomu, že to nejdřív řekne svým kamarádům nebo někomu, komu věří. Ozkouší tím, jak to funguje, a když si to úplně srovná, sdělí to rodičům jako hotovou věc. Rodiče tak mohou mít pocit, že jim dítě nedůvěřuje nebo že mu na jejich názoru nezáleží. Ale pravý opak je pravdou. Kvůli předsudkům a potenciálním katastrofálním následkům se však trans lidé bojí svůj coming out provést. Mnoho lidí se třeba domnívá, že být součástí

LGBT komunity je volba. Proč by se ale někdo dobrovolně rozhodl pro to, že se bude cítit nepříjemně, když bude držet svého partnera / svou partnerku za ruku na veřejnosti? Nebo že projde celým procesem legální změny pohlaví, který je dlouhý a velmi finančně i časově náročný? Valná většina komunity chce jen bez konfliktů splynout s okolním světem. Pouze malé procento zachází k extrémům. Jenže bohužel právě oni jsou nejvíce slyšet.

Ted' je to ale strašně populární, ne?

To, co hodně viditelně koluje po internetu, jsou právě větší-

nou „extremisté“. Možná jste někoho slyšeli sarkasticky mluvit o 76 genderech a máte dojem, že to je prostě jen další trend, který za několik let opadne. Ted' už se o tom mluví méně než třeba před dvěma lety, ale pořád existují lidé, kteří takovéto nesmysly šíří. Když začnete hledat informace o tom, jak trans lidé fungují, můžete na něco takového narazit. A myslím si, že pro některé lidi to může do jisté míry představovat kompromis, že přece nejsou úplně trans. Na druhou stranu je po delším přemýšlení jasné, že si to musíte v hlavě srovnat a dojít k rozhodnutí. Buď jsem trans, nebo ne a nic mezi nejde.

Louis Zamazal (sexta)

Co jste nevěděli o babičce paní profesorky Fessové

z výroků paní profesorky uspořádali Vojtěch Voska (sexta), Louis Zamazal (sexta), Mikuláš Fantys (kvinta)

- Je jí 90 let.
- Nepracovala jako učitelka, protože to není rodinné prokletí.
- Vnoučata s ní chodila do kostela, aby nevypadala divně.
- Moc toho neví, takže je zábavné dělat si z ní srandu.
- Ráda spamuje.
- Mluví jak kanál.
- Říká, že věci smrdí jako bolavá noha.
- Nikam nepřijde, protože nemůže chodit.
- Diví se, proč si její vnučka ťuká na hodinky, aby se vzápětí dozvěděla, že vzhledem k demografické revoluci už tady nemá co dělat.
- Může dvě hodiny poslouchat, co dělala její vnučka na tržišti v Číně, a když náhodou usne, vnučka ji násilím vzbudí.
- Už si vybrala šaty do rakve, náhrobní kámen i místo, kde chce být pohřbena.

Seriálové okénko: Skins

Pokud jste se posledních pár let vyskytovali na internetu, je velká šance, že jste slyšeli o norské senzaci jménem SKAM. Já bych však chtěla představit jiný podobný seriál, a to britské Skins. Je to asi nejkvalitnější představitel žánru teen drama, nejen z perspektivy scénáře, režie, ale i kamery.

Krátce bych děj shrnula asi tak takto: parta přátel v našem věku, každý s vlastními problémy, si užívá života, jehož nedílnou součástí je alkohol, párty, vztahy či lehké drogy. Asi jsem teď popsala ten nejnudnější televizní seriál na světě, ale nechte mě to vysvětlit. Děj sice není žádná napínavá záhada nebo akční trhák, ale normální život takový také přece není. A v tom je kouzlo seriálu Skins, je realistický. Postavy jsou napsány podle obyčejných lidí s obyčejnými problémy – například to, že někdo je hrozná mrcha, má anorexii, nic nebere vážně a tak dál. Postavy se snaží těmto problémům postavit, z čehož vzniká velmi dobře udělaný vývoj osobností. Z manipulátora se stane opravdicky hodný kluk a podobně. To vede k velice zajímavým rozhovorům, které jsou ale i zároveň neprvoplánovaně vtipné.

Každý díl se soustředí hlavně na jednu postavu a řeší její problémy s pomocí ostatních. Element kamarádství ze série jenom sálá, až si člověk připadá jako další člen jejich party. Nebudu lhát, seriál je docela dlouhý, ale není zbytečně protahován. Autoři Bryan Elsley a Jamie Brittain si uvědomovali, že protáhnout příběhy stejných lidí na šest sérií by bylo náročné a kvalita těch pozdějších by rapidně klesala. Proto je každou druhou sérii obměněno celé obsazení, a celkově tedy máme tři generace a tři dějové linky. Jedinými význačnými společnými prvky jsou prostředí Bristolu, škola Roundview College a učitel Dough, který se objevuje ve všech šesti sériích. A kdybyste neměli Skins dost, existuje ještě sedmá série odehrávající se v budoucnosti, ve které se vrací určité postavy. Ale celá sedmá série se vymyká těm předchozím, tak o ní dlouho mluvit nebudu.

Skins určitě není seriálem pro každého. Pokud nemáte rádi charakterově hnané drama/komedii, určitě to není pro vás. Ale šanci tomu dát můžete, já jsem si tento žánr zamilovala právě díky Skins.

Kamilka Foltýnová (oktáva)

Muzikální vikýř

Velmi stručný přehled proběhlých i nadcházejících událostí ze světa hudby:

- Rok 2019 podle všeho fanoušky nezklame – zavítají k nám např. Elton John, Maroon 5 či Čechám stále věrná Metallica.
- Prodejní servery málem popraskaly ve švech, ale i tak se lístky na koncert Eda Sheerana vyprodaly během několika hodin. Těšíme se v červenci!
- Kultovní kapela The Prodigy vydala nové album *No Tourists*, jehož recenzi naleznete v rámci Hudebního vokna.
- A rovnou další kultovní hit: fanoušky i kritiky ceněná skupina WWW vydala album *Neutopíš se dvakrát v téže řece*.
- V okamžiku, kdy vzniká tento přehled, nás dělí necelý týden od nové desky extravagantního trendsettera a italského milionáře Kapitána Dema, nesoucí název *Mládí v trapu*.
- Novými deskami nás rovněž v posledních týdnech a měsících oblažili mj. Imagine Dragons, Tom Odell, Muse či Rita Ora.
- A nakonec nelze nezmínit i velkolepé hudební vyvrcholení roku 2018 – Saturnalia Porgis již 21. prosince!

Matyáš Vlnas (septima)

Hudební vokno: The Prodigy

Elektronická skupina The Prodigy se na čerstvé desce *No Tourists* snaží zachytit to nejlepší z uplynulých téměř třiceti let kapely. Hlavní skladatel a producent Liam Howlett ji popsal jako čistě kapelní desku.

The Prodigy, založení klávesistou a producentem Liamem Howlitem, patří mezi zásadní kapely elektronické hudby, které stály v 90. letech u vzniku subžánrů *rave* a *big beat*. Po trilogii *ravových* alb *The Experience*, *Music for the Jilted Generation* a *The Fat of the Land* se kapela ocitla na vrcholu komerčního a kritického úspěchu. V další dekádě je ale provázela kreativní a umělecká stagnace, následovalo vydání nepřiliš úspěšného *Always Outnumbered Never Outgunned*. Propad ukončila až úspěšná deska *Invaders Must Die* z roku 2009. O šest let později následovala pravděpodobně nejtvrdší ze všech nahrávek, *The Day Is My Enemy*. V novější tvorbě se skupina posunula od *rave* k tvrdé nekompromisní elektronice, která slouží jako jedno velké *fuck you* směřované k moderním DJům jako David Guetta. *The Day Is My Enemy* označil Howlett za poslední album, které udělá, protože ho proces nahrávání a vydávání už nudí. A přesto několik let po tomto výroku fanoušci po celém světě poslouchají novinku *No Tourists*.

Podle Howletta má být *No Tourists* shrnutím jejich hudební kariéry, které zároveň zachycuje život na turné. Tohoto docílil rekreováním zvuků, jež používal na starších deskách, a nahráváním většiny skladeb v improvizovaných studiích v hotelech během koncertního turné. A novinka opravdu působí jako průřez materiálem za celou historii kapely. To sice neurazí žádného fanouška, ale ve srovnání

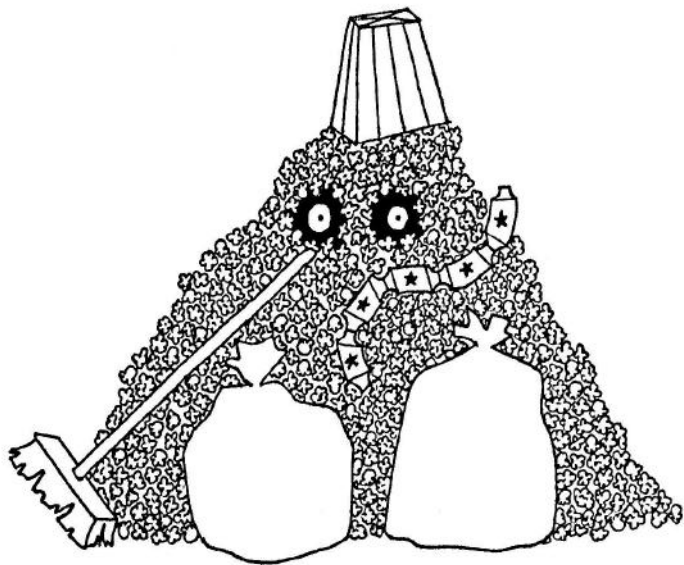
s dvěma předcházejícími alby zároveň působí jako krok zpět. Album se snaží distancovat od svých tvrdších předchůdců a neobsahuje ani žádné experimentálnější kompozice. I textová stránka působí poněkud ochuzeně. The Prodigy nikdy neměli komplexní texty, ale v několika písních z nového repertoáru tvořil zpěv tu nejlepší složku a je škoda, že na tomto albu byl naopak přenesen do pozadí. Nicméně *No Tourists* stále obsahuje několik skladeb, které nepůsobí takto odtrženě. *Resonate* zní přímo jako z předchozího alba a kolaborace *Fight Fire with Fire*, asi nejtvrdší z celé desky, skvěle kombinuje brutální elektronické zvuky s rapem od skupiny *Ho99o9*. *We Live Forever* zase perfektně zachycuje zvuk kapely v jejich počátcích a donutí fanoušky starší tvorby uronit slzičku nostalgie (autor článku potvrzuje). Za zmínku také stojí skladba *Light Up the Sky*, protože hlavní motiv byl nasamplován z písně *Mám Rád Lidi* od Jiřího Schelingera. Myslím, že hned po *Metallice* hrající *Jóžina z bažin* je tohle druhá věc, které bych ani ve snu neuvěřil, dokud bych ji neslyšel.

No Tourists působí jako deska pro fanoušky i pro lidi, kteří od The Prodigy ještě nic neslyšeli. Jde o dobré shrnutí celé hudební kariéry skupiny, kvůli tomu zde však nenalezneme téměř žádnou inovaci, a to je velká škoda. Normálně by to snad tolik nevadilo. Liam už ale nyní opravdu působí, že nechce tvořit další alba, a tak je tohle možná ten poslední velký počín, jaký od The Prodigy uslyšíme. A na grandiózní závěr této hudební skupiny *No Tourists* bohužel rozhodně nestačí.

Jakub K. Zajíc (septima)

Robota ve hvězdném kině

Před několika měsíci jsem si říkal, že získání práce v kině CineStar je můj největší pracovní úspěch. Budu obklopen filmy, kterým se chci věnovat i po PORGu, nebude to nijak fyzicky náročné a ani nebudu muset pracovat na slunci, takže se pro jednou v práci obejdu bez slunečních brýlí. Zkrátka bezstresová práce mých snů. Tři měsíce po svém nástupu musím říct, že se opravdu jedná o jednu z největších věcí, co mne v životě potkaly. Největší omyl.

Už první den jsem tušil, že jsem se přepočítal. Napřed jsem byl seřván za to, že nevím, co všechno za filmy dáváme a budeme dávat následující 3 měsíce. Bylo mi nakázáno narvat si je do hlavy, jako bych se učil na přijímačky na práva. Po asi kilometrové procházce po všech zákoutích kina jsem byl postaven na stanoviště trháni lístků. Dostal jsem instrukce, ať lidem trhám lístky, posílám ostatní brigádníky uklízet prázdné sály, a ať se děje, co se děje, NIKDY nepouštím lidi s jídlem, které si nekoupili u nás. Poté mě můj školitel opustil na následujících 6 hodin. Cítil jsem se jako osamělý útes, jenž musí čelit celému oceánu. A tak jsem se sám vypořádával s náporem desítek idiotů, kteří neumí číst čísla sálů, nechápou, že lístky se prodávají jinde, nebo si nesou jídlo z fast foodu a přehlédnou velkou ceduli s nápisem „ZÁKAZ VSTUPU S JÍDLEM ODJINUD“. Netušil jsem, že nejčastější fráze, kterou od zákazníků uslyším, bude: „To si děláte prdel, ne?“ Kromě

toho jsem měl také několikrát uklidit sál po promítání. Musím říct, že náborový leták „Nebaví vás normální práce? U nás létáte s koštětem po každém sálu!“ nelhal. Tato směna byla na dlouhou dobu jediná, kdy se mi povedlo nic nezvorat.

Průšvih přišel na mé první otvírací směně, kdy jsem byl v kině sám pouze s jedním barmanem a manažerem. Navzdory zaučení s tolika informacemi, že bych jimi mohl naplnit celý Porgazeen, mi jaksí zapomněli sdělit, že na prvních projekcích je mou povinností rozsvítit světla v sálech a kontrolovat, jestli filmy skutečně běží. To vyústilo v asi půlhodinové pobíhání po celém kině, kdy jsem se musel omlouvat KAŽDÉMU divákovi, že teprve musím zapnout světla a filmy. Situaci moc nepomohlo, že po vyřešení všeho potřebného jsem šel zkontrolovat únikový východ a úspěšně se zamkl mimo kino, takže jsem musel obejít celé obchodní centrum, abych se dostal zpátky do práce. V ten den mě z práce pustili o 4 hodiny dřív, ale kupodivu nevyhodili. V retrospekci možná spíš bohužel nevyhodili.

A od té chvíle se počet neideálních situací pouze zvyšoval. Věci jako zapominání kolegů v únikových východech nebo náhodné vybíjení vysilačky, do které musím odpovídat, byly na denním pořádku. Celé to vyvrcholilo, když jsem si v testu o filmech a pravidlech kina spletl otázku „Kde najdu mema?“ se jménem filmu a napsal, že se jedná o animovaný film, v originále „Where do I find the memes?“. Následkem toho jsem musel uklízet místnost na výrobu popcornu. 5 hodin mytí stěn, přístroje na vaření popcornu a odnášení pytlů od kukuřice, které všechny váží kolem 25 kilo, a jiných činností neslučujících se se šťastnou existencí. Jediné plus bylo, že jsem se pak cítil víc ripped než po tříměsíčním chození do fitness na Harfě.

Od té doby se situace už lehce vylepšila. Našel jsem si celého jednoho kamaráda, který je zhruba stejný lempl jako já, a od té doby, co si toho vedení všimlo, nám dávají společné směny, protože ve dvou už zvládneme, co by měl zvládnout jeden normální člověk. Takže pokud někdy zavítáte do kina na Černém Mostě, je dost možné, že se tam potkáme. A pokud se tam něco pokazí, je dost možné, že za to můžu já.

Jakub K. Zajíc (septima)

Terciánský slav squat

Za ty tři roky, co studuji na PORGu, nebyl rok, kdy by se neslavil Halloween. Ani letos se na něj nezapomnělo. A tak když se pár dní před onou halloweenskou středou objevily ve škole plakáty, šest mých spolužáků začalo shánět teplákové soupravy a jen oni sami věděli, oč se jedná. Nakonec teplákovky sehnali a nechyběla ani prázdná lahev od vodky, přestože ta už se sháněla obtížněji.

V onu středu přišla do školy podivná šestice s ještě podivnějšími předměty v rukou. Jeden nesl poměrně velký reproduktor, dva drželi prázdné lahve od alkoholu a všichni měli na hlavě jakési čapky. Popsali se jako „ruská komunita, která hodně chlastá, poslouchá hardbass a nosí teplákovky Adidas“. Vtipné to možná bylo, nicméně nikdo nečekal, že to mezi ostatními kostýmy bude mít nějakou naději na úspěch. Ale opak se stal pravdou. Originální nápad se setkal s uznáním a „ruská šestka“ vyhrála půlku bábovky – ta už byla česká. Charašó molodci!

Emma Štorková (tercie)

Epitaf Unijazzu

Čekání na odpověď

Stojíš tam v mlze na molu,
proč my dva nemůžeme být spolu.
Stojíš, díváš se až za vodu,
chceš získat tím vnitřní pohodu.

Snažím se dosáhnout na Tebe,
děláš jako že nic a koukáš do nebe.
A když konečky prstů ucítím Tvé tělo,
říkám si: „Teď by se něco stát mělo.“

Ty ale dál zasněně hledíš pryč
a Tvůj nezájem je pro mě jak bič.
Děláš, že nepatřím na tento svět,
a proto píši Ti těchto pár vět.

Jonáš Stoilov (septima)

Unijazz se koncem tohoto prosince zavírá. Legendární čítárna v Jindřišské (kterou s oblibou navštěvovala značná část porgánů) po více než dvaceti letech od svého založení končí. Mezi všemi stravovacími zařízeními s naší „tradiční českou kuchyní“, stánky, jež páchnou přepáleným olejem z nevábne vypadajících klobás, a obchody se suvenýry byl Unijazz jedním z mála míst v centru Prahy, kde se člověk necítil jako v centru Prahy. Teď ho francouzský investor hodlá zrekonstruovat a propojit se sousedním domem. Místo něj vznikne pravděpodobně další hotel, možná další kanceláře, teoreticky Airbnb byty. Nicméně pochybuji, že čítárnu nahradí něco, co centrum Prahy jakkoli obohatí. Vedle plánované demolice brutalistického komplexu budov Transgas jde o další krok k přeměně centra Prahy ve skanzen, kde i cena láhve čisté vody stoupá do astronomických výšin.

Mikuláš Fantys (kvinta)

Beze strachu hledět na nebe

Letošní školní literární soutěž *Beze strachu hledět na nebe* se inspirovala Deníkem Anny Frankové, židovské dívky ukrývající se v době druhé světové

války se svojí rodinou a několika dalšími lidmi v jednom amsterodamském domě před deportací do koncentračního tábora.

Studenti měli za úkol napsat libovolnou práci inspirovanou četbou tohoto textu. Sešlo se celkem 19 příspěvků (studenti primy až kvarty). Rozhodnout mezi nimi bylo velmi obtížné, protože se objevilo množství velmi originálních přístupů: napodobit Annin deníkový záznam, napsat poezii či povídku. Také udělat rozhovor s autorkou, který v souladu s pravidly tzv. alternativní historie nabízí verzi, že Anne válku ve skutečnosti přežila. Hledat potenciální úkryt ve vlastním domě. Sepsat reakci samotného deníku, který Anne ve svých zápiscích oslovuje coby svojí důvěrnou kamarádku Kitty. Vytvořit fiktivní paralelní text v podobě deníku psaného autorčinou matkou. Nakonec porota ve složení Pavel Tatíček a Martin Valášek (oba učitelé češtiny na PORGu) přece jen vybrala ty nejlepší příspěvky z nejlepších. Všem účastníkům děkujeme a těšíme se napřesrok! (P. T.)

Výsledky

1. místo: Klára Jánošíková (kvarta)
 2. místo: Anna Fialová (sekunda)
 3. místo: Nicol Arenbergerová (tercie), Ema Nevřelová (tercie)
- čestné uznání: Václav Verner (sekunda)

ANNA FIALOVÁ

Co by Anne dělala, kdyby zjistila, že si její matka, ke které je tolik kritická, také píše deník? Četla by zde to, co chtěla slyšet? Překvapil by ji náhled její matky na svět? Získala by k ní lepší vztah a pochopení pro ni? Zkusila jsem se vžít do role Anniny matky a ukázat, že není tak nechápavá a nevstřícná, jak si Anne někdy myslí. Dokázat jí, že každý jsme jiný a ne všichni si rozumíme, ale každý máme právo na svůj názor.

Pondělí 28. 9. 1942

Dnes jsem prožila velmi těžký den. Anne je roztržitá a neposlušná. Často se hádáme s van Daanovými, zvláště paní van Daanová hledá neustále podněty k rozepřím. Naše hádky se točí kolem Anne. Je někdy svéhlavá a umíněná, ale mám ji ráda, je to moje dcera. Margot je naopak podle všech vzorné a vychované dítě a neustále se to snaží dokazovat svým chováním. Zato Anne je paní van Daanovou často titulována jako „neposlušné dítě“.

Opakovaně rozebírá její chování, vystupování, vlastnosti a vše, co se kolem ní děje, a dokola to proklepává. Z Anne a naší výchovy se stává pravidelné denní téma. Paní van Daanová na ni neustále vznáší své výchovné nároky. Není to přece její dcera a je čistě na nás, jak ji vychováváme!

Dnes jsme se při posezení u stolu pohádali. Paní van Daanová přímo vkypěla hněvem, když jsme popřeli její tvrzení, že je mimořádně skromná. Skromnost v životě možná není nejužitečnější, ale je rozhodně obdivuhodná. U paní van Daanové ovšem rozhodně nepatří mezi její přednosti. Moc si nerozumíme. Ráda se pře a hašteří, chová se umíněně, je hluchá a často začíná roztržky.

Je tak těžké žít v jednom domě s lidmi, kteří vás nechápou nebo vaši přítomnost nemohou snést. Musíme si na to ale zvyknout. Ještě uplyne dlouhá doba, než se z tohoto společného, pohodlného, ale trochu stísněného a tesklivého vězení dostaneme.

KLÁRA JANOŠÍKOVÁ

Skutečný deník končí 1. srpna 1944, což je tři dny před objevením úkrytu. Pokusila jsem se tedy vzít do Anne a napsat další zápis, představit si, co se jí mohlo honit hlavou, když byla vlastně ještě v bezpečí. Jaká hrůza to musela být, když zaslechli příslušníky zelené policie v domě. Jak se v ten jeden jediný moment všechny sny a spory stanou úplně malichernými, protože najednou jde o holý život, a rázem je úplně jedno, jak vypadá nebe, jak voní květina nebo jak vás všichni rozčilují.

Pátek 4. srpna 1944

Milá Kitty,

dnes ráno jsem se probudila a měla jsem zvláštní pocit. Trochu mě to vyděsilo, protože nebyl nej příjemnější. Chvilku jsem jen tak ležela, dívala se do stropu a přemýšlela. Všichni ještě spali. Přemýšlela jsem o tom, jaké to bylo ještě předtím, než jsme se tady ukryli, jak moc bych si zase přála vidět nebe prozářené sluncem. Bylo by to krásné po tak dlouhé době. Ani nevím, jestli vůbec ještě existuje. Je tak modré, jak si pamatuji? Pořád ještě prosvítají první ranní paprsky slunce mezi komíny nad naším městem? A jak asi vypadají červánky? Matně si vybavuji i svěží slaný vítr od moře, který mi čechrá vlasy. Už si skoro ani nepamatuji, jaké to bylo. Chtěla bych si zase přičichnout ke křehkému květu růže a obdivovat jeho pomíjivou krásu. Nebo se jen tak projít po trávě a uvít si věneček z pampelišek. Chtěla bych mít jistotu, že si tyto věci vybavuji přesně. Je zvláštní, jak rychle lidé zapomínají. Jak je čím dál těžší si vybavit cokoli z doby před potopením. A nejvíce ty nejběžnější věci.

Zajímalo by mě, jestli za pár let také zapomenou, jaké to bylo tady... Jestli zapomenou na ten pocit nikdy nebýt sama, a přesto být opuštěná? Na to věčné hašteření paní van Daanové, na ten její milovaný kožich a stříbrné přibory? Na to, jak jsem se ze začátku každou čtvrt hodinu vyděsila, když odbíjely hodiny? Na tu jednotvárnou stravu z přidělů, na neustálé šustění stránek, když si všichni četli, na Petera, na naši první pusu nebo na ty jeho přihlouplé vtipy? Či snad na to, jak mě tady matka občas hrozně štvála? Nebo na to, jak pan Dussel nutně potřeboval mít pracovní stůl v danou dobu? Jestli třeba někdy

dokážu zapomenout na ty nekonečné dny pod střechou, na neustálý strach z odhalení a hrůzu, kterou přináší jakýkoliv nezvyklý zvuk v domě, nebo na tu naději a radost, kterou mi přináší zprávy o německé prohře...

Najednou mě z přemýšlení vytrhl hlasitý zvuk. Bouchnutí dveří u auta... A přímo před domem! Chvilí ticho... a pak německé výkřiky. Mám hrozný strach... Všichni jsou najednou vzhůru. Sbíháme se dohromady. Už jsou tu všichni. Z vyděšených pohledů a bledých tváří je poznat, že je něco špatně. Hodně špatně. Svírá se mi hrdlo strachy. Někdo otevře vchodové dveře. Všichni jsme úplně zticha, napětím a strachy skoro nedýcháme. Někdo vstoupil do domu! Srdce se mi rozbušilo a buší jako o závod.

„Jsme přeci ukryti falešným regálem,“ pomyslela jsem si. „Když zůstaneme zticha, nemůžou nás najít... Jenže... co když náš úkryt někdo prozradil?“ při té představě se mi udělalo nějak mdlo. Ach, Kitty, mám hrozný strach. Držíme se za ruce a modlíme se, aby i tentokrát stál Bůh na naší straně.

Tvoje Anna

Epilog

Příslušníci německé zelené policie ženou před sebou z domu na Prinsengrachtu 236 osm zubožených a vyděšených Židů k výslechu. Všichni jsou strnulí hrůzou z toho, co je čeká. Je mezi nimi i dívka, která nedávno dovršila 15 let. Využije tu malou chvilku, kterou má na přeběhnutí chodníku z domu do auta, aby se podívala na nebe. Ranní červánky zrovna ustupují slunečním paprskům, které zlatavě prosvítají mezi komíny nad městem, vítr jí foukne do vlasů. Nikde není ani mráčku, nebe je blankytně modré. Asi bude krásný slunný den.

Dramat'ácká agónie

aneb postskriptum pro všechny, kdo z klauzur odcházeli poněkud rozladěni

4. června se v KD Ládví odehrály naše klauzury. A zatímco hudebkáři skvělým jazzem vykouzlili úsměv na tváři snad všem z početného publika a výtvarné oddělení ukázalo své velmi povedené výtvary, z divadelního představení byli mnozí zmateni, ne-li pohoršeni (což naprosto chápu). Právě jim věnuji tento článek, v němž se pokusím objasnit všechny pochybnosti a záhady, které jsem z úst diváků slyšel nejčastěji.

Ze všeho nejdříve bych si čtenářům dovolil vysvětlit dějovou linku, kterou, soudě dle ohlasů, snad vůbec nikdo nenašel. Nuže: podivínský majitel firmy hledá zaměstnance. A provádí to velice neortodoxně – zaplatí si totiž vedoucího, který pro něj má udělat jakousi seznamovací hru, fungující na podobném principu jako známá hra Stalker (putování, během něhož je nutno plnit různé úkoly). Uchazeči o práci, které tvoří hochštapler, youtuber, bývalý zaměstnanec nejmenovaného řetězce, vesnická žena, funebrák, ezotericky založená dívka a matematik, se tedy skutečně vydávají na strastiplnou cestu za pracovním poměrem, na jejímž konci je však čeká smrt.

Asi druhá nejčastější výtkta mířila na značnou rozpadlost celé inscenace. Hlavní chyba tkvěla v tom, že si v mlhavých kulisách hry Stalker nejprve každý sám napsal svou postavu a teprve poté byl celý divadelní kus upachtěně slepen dohromady. Stejně tak nelogický konec vznikl z toho, že jsme se téměř do poslední chvíle nemohli shodnout na takovém, který by dával smysl a zároveň by všem vyhovoval.

Prapodivné video s opilci pak bylo dáno tím, že v táborové variantě Stalkera je nutné, aby hráče neviděl žádný kolemdoucí – proto účinkující bleskurychle zalehli, když uslyšeli kroky. A samotný scénář tohoto krátkého shotu vznikl tak, že jsme vzali část dialogu Kruge-Šmíd-Wolf z pera Járy Cimrmana, poslední větu jsme si „vypůjčili“ z Oprásků sčeskí historje a ten zbytek jsme vyplnili ochmelenou konverzační vatou.

Ty vtipy, ty nešťastné vtipy. Jak jsem již napsal výše, jednotlivé humorné repliky si do úst svých postav vkládali sami jejich protagonisté, bylo by však zároveň velice nespravedlivé z nich dělat viníky neúspěchu, neboť tíha odpovědnosti leží na nás všech – měli jsme říct: „Hej, tohle už je moc.“

Nyní k samotným problematickým pasážím. Vtip o opičkách byl pochopitelně vrcholně nevkusný a všem divákům, které pohoršil, patří omluva. Sexistické narážky (kouření mariánky/Mariánkou, narazil/dorazil/vyrazil) považuji alespoň já osobně za značně nekorektní, ne však odsouzeníhodné slovní hříčky, i když samozřejmě chápu, že se mohly dotknout některých konzervativnějších diváků. Totéž platí i o použitých vulgaritách.

Závěr? Sluší se poděkovat publiku, že nepovedené představení přetrpělo až do konce. S Cimrmanem v zádech jsme tedy ohmatali další slepou uličku lidského snažení, a tak můžeme společně s největším Čechem našim následníkům zodpovědně říct: „Tudy ne, přátelé!“

Článek nemusí vyjadřovat názor všech členů dramatického oddělení.

Vojtěch Voska (sexta)

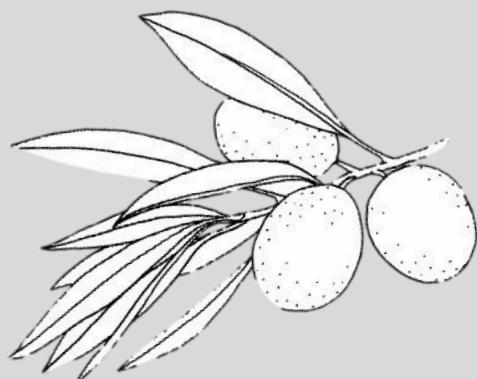
Dospělost

Letos v červenci jsem ukončil své dětství a oficiálně se stal dospělým. Myslel jsem si, že osmnácté narozeniny něco změní. Ani nevím, co jsem si představoval – žádný dopis z Bradavic ani nic podobného (tohle zklamání jsem zažil už v jedenácti), ale přece jenom...

Samozřejmě, mohu legálně pít a udělat si autoškolu. O možnostech pití před osmnáctým rokem života tu mluvit nebudu, jsme přece jen ve školním časopise. A k zařazení autoškoly jsem se ještě nějak nedostal. Takže se vlastně nestalo nic, den svých osmnáctých narozenin jsem dokonce strávil sám doma s nateklým kotníkem a k tomu holí jako doktor House.

A jsem vlastně rád, že se nic nezměnilo, protože mám svůj život rád takový, jaký byl a je i teď. Když ale nad tím vším tak přemýšlím, jedna zvláštní a pěkná věc se vlastně stala – začal jsem jíst olivy (ale aby toho nebylo moc, tak jenom ty zelené). A musím říct, že lituji svého dosavadního života bez oliv. Uvidíme, co přinesou další roky, třeba se nakonec slituji i nad brokolicí a květákem...

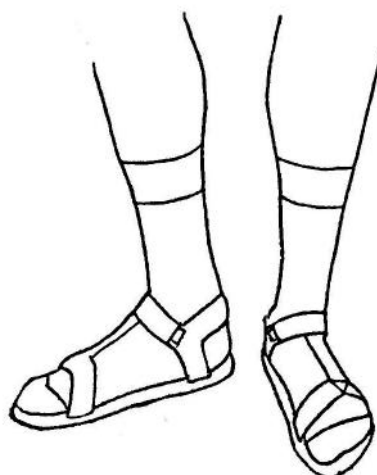
Otto-A. Goldflam (septima)

Ponožky v sandálech a české hodnoty

A je to tady, přesně sto let od vzniku samostatného Československa, výročí, které už se nebude nikdy v této podobě opakovat. Majestátní vojenský průvod Evropskou ulicí, státní vyznamenání, zapalování svíček u pomníků osobností, které se nebály sloužit vlasti až do poslední chvíle. Láska k Československu je tím, co spojovalo lidi předtím a co nás dokáže spojit i nyní. Proto jsem se sama sebe zeptala: „Co máš na České republice ráda ty?“ No a odpověď? Mám ráda české tradice, jako je houbaření a chataření. Nikdy mě neomrzí jíst knedlo vepřo zelo nebo svíčkovou. Také český humor, který nezná hranic. Lezení po skalách, túry a to všechno nejlépe s ponožkami v sandálech. To jsme my Češi, hrdý národ pivařů, švejků a sportovních fanoušků. Často jsme museli obhajovat a prosazovat své ideály, prožili jsme několik desetiletí pod nadvládou vyhraněných režimů, a přesto jsme si uchovali svou osobitost. My, jako nová generace, naštěstí už v době totality nežijeme. Nicméně bychom si tyto události měli připomínat, a to nejen u příležitosti stoletého českého výročí. Na důležitost hodnot, které jako země zastáváme, nesmíme nikdy zapomenout.

Ema Nevřelová (tercie)

Bude hodně křiku

Povolební rozhovor s Petrem Zemanem

Kandidoval jsi na třetím místě na občanské kandidátce Praha sobě. Řekni, jak ses vůbec k tomuto uskupení dostal?

Zakládal jsem ho. (smích) Já se dlouhodobě zabývám věcmi, které se týkají občanské společnosti, a jednou z těch věcí byl i boj o Libeňský most. Tam už byla taková iniciativa, která existuje dodnes, jmenuje se Libeňský most nebourat, nerozšiřovat. Byl tam i Adam Scheinherr, který tam stále účinkuje. Bylo mi to blízké, Adam je kluk, který se neleknul ani tak složitých věcí, jako je statika, dopravní intenzita a podobně. A když jsem to viděl, tak jsem říkal, že je to fajn, ale že je třeba, aby se o tom mluvilo. A tak jsme udělali takovou vycházku, jmenovala se Posviťte si na Libeňský most – vzali jsme baterky a svítili jsme na něj. A při té příležitosti jsem poznal Jendu Čižinského, který se toho účastnil jako starosta sedmičky a byl velice aktivní. Pomohl nám to dostat jednak na zastupitelstvo Prahy 8, protože osmička s tím (záchranou mostu, pozn. red.) nesouhlasila, a potom na Zastupitelstvo hlavního města Prahy. Já musím říct, že jsem tu sedmičku sledoval už od voleb a vlastně hned po nich jsem se s nimi spojil kvůli opravě skleněné plastiky na Vltavské. Měl jsem hrozně příjemný pocit z toho, že se se mnou na tom úřadě všichni bavili, i když jsem v té době byl naprostý no name. A Jenda potom přišel s myšlenkou, že by se něco takového, co se stalo na sedmičce, dalo udělat i v celé Praze. A jestli se na tom nechci podílet. Nevěděl jsem, jestli z toho bude převrat v Praze, ale byl jsem si jistý, že se s těmi lidmi prostě chci znát a chci s nimi spolupracovat. Tak jsme o tom začali jednat, vybrali jsme si tu těžkou cestu, sbírání podpisů, což je v Praze revoluce – dělá se to na malých vesničkách, ale nikdy nikoho nenapadlo, že by to šlo udělat v Praze, těch podpisů bylo hrozně moc.

Proč podpisy?

Tím, že sbíráš podpisy, už jsi vidět a mluví se o tobě. Kdybychom s tím přišli až během té předvolební kampaně, která vypukla měsíc před volbami, lidi by nás neznali. Ale my jsme byli v ulicích už od ledna, takže jsme zaprvé byli vidět a zadruhé to

PETR ZEMAN je některým našim čtenářům možná známý jako zakladatel portálu Prázdné domy, aktivní člen iniciativ Libeňský most nebourat, nerozšiřovat, Metro D jinak a lépe, S.O.S. Transgas. V komunálních volbách kandidoval do celopražského zastupitelstva na třetím místě za občanskou kandidátku Praha sobě a byl do něj zvolen. K rozhovoru jsme se sešli v Centru architektury a městského plánování v areálu Institutu plánování a rozvoje, kde Petr do listopadu pracoval jako vedoucí kanceláře hospodářské správy. V současnosti zastává funkci předsedy výboru pro územní rozvoj a památkovou péči.

znamenal, že ty lidi, kteří na tom pracovali, si to fakt odpracovali. Nestalo se nám, že by tam přišel kariérista, protože stát na ulici není žádná sranda. Bylo to samozřejmě hodně těžké, na druhou stranu nás to hrozně konsolidovalo a ukázalo se, kdo pracuje a kdo ne. A to si myslím, že byl výsledek úspěchu Prahy sobě. A jak ses ptal na to třetí místo (na kandidátce, pozn. red.), tak to vyplynulo z nějaké činnosti, samozřejmě, ty lidi, jak se poznávali, tak se

ukázalo, kdo jak pracuje, kdo je jak organizačně schopný. A v podstatě potom se z toho vybrali kandidáti.

Když se přesuneme do doby po volbách, tak jste skončili na třetím místě. S tím jste spokojení? Čekali jste víc, nebo míň?

Kdybychom to věděli před tím rokem, tak bychom byli nadšení. Ale po té kampani jsme čekali, že ten výsledek bude ještě o něco lepší. Myslím si, že i tak se to povedlo velmi dobře. Z toho, že ty strany měly hrozně podobný počet hlasů, je jasné, že změna Prahy je možná. Samozřejmě budeme muset vyjednávat, nebude to úplně tak, jak by to chtěla Praha sobě, ale myslím si, že to je vlastně v pořádku. Budeme muset dělat normální koaliční práci. My máme mandát přímo od občanů, ti lidé, které jsme oslovili a kteří nám to podepsali, tak nás asi i přišli volit. Takže zklamání to není, my jsme byli připraveni, že se dostaneme na magistrát, ale mohlo to být o pár hlasů lepší. Rolí v rozdílech hrály, i teď o primátora, procenta.

To je moje další otázka. Rozdíl mezi vítězem a posledním, kdo se do zastupitelstva dostal, jsou dvě procenta. Na pomyslném chvostu je Hnutí ANO, které má asi horší výsledek, než jeho šéf očekával. Právě Andrej Babiš potom řekl, že si jeho hnutí zaslouží opozici, a nepřímo vás svým vyjádřením podpořil. Co tomu říkáš?

Já si myslím, že je to jeho taktika. Já mám na pana Babiše svůj názor, nelíbí se mi vůbec to, co dělá na celostátní úrovni. Nemyslím si, že naše země směřuje správným směrem. Zároveň s tím, co sedí na Hradě, si myslím, že jsme před nějakým zlomem. Co se týče komunální úrovně, tam obvykle nehraje takovou roli ideologie, ale v Praze ta komunální úroveň vlastně úplně není. Celé ANO to pojalo jako celostátní kampaň, oni si tady nechtěli trhnout neúspěch, protože ta Praha je klíčová, co si budeme nalhávat, v komunálkách nebylo nic sledovanějšího. A tady dostali na zadek. Myslím si, že to je skvělý signál, protože se ukázalo, že ty peníze nejsou všechno. Když přepočteme to, co do kampaně investovali na hlasy, tak nám vyjde obrovská částka peněz. Když to srovnám s námi, tak my jsme vlastně skoro žádné neměli, věřili jsme, že jak budeme sbírat ty podpisy, tak že se nějaké objeví, což se stalo. A my jsme to říkali od začátku, když se nás ptali, proč nezaložíme politickou stranu. Každá

VÝSLEDKY VOLEB NA MAGISTRÁTU

uskupení	mandáty	procenta
ODS	14	17,87 %
Česká pirátská strana	13	17,07 %
Praha sobě	13	16,57 %
Spojené síly	13	16,29 %
Hnutí ANO	12	15,37 %

strana získává na mandát každý rok peníze, což my mít nebudeme. My jsme tím ušetřili městu hrozně peníze. Samozřejmě se ale budeme snažit, aby nám lidi dál posílali nějaké drobné příspěvky. Je to fajn, protože ty lidi se cítí zapojení do politiky. My se jim za to zodpovídáme. Myslím si, že zatím jsme neudělali nic, za co bychom se museli stydět, a ani to neuděláme. Takže to je důkaz toho, že jde proti tomu obrovskému PR bojovat. To je ta první věc.

A ta druhá, o které se mluví míň, je odcházení starých struktur. A to je to, na co došla sociální demokracie, to je takový tichý odchod, ale on to není jen tichý odchod ze zastupitelstva a netýká se to jen ČSSD, ale je to i odchod těch starých struktur, toho, co tu zůstalo z té bémovské éry, z dozorčích rad a podniků města. To je, myslím, jasný signál pro Prahu.

Pojďme do roviny nějakých koaličních jednání. Vy v současné době (rozhovor veden v druhé polovině října, pozn. red.) jednáte s Piráty a s uskupením Spojené síly pro Prahu (TOP 09, Starostové a nezávislí, KDU-ČSL). Já bych se chtěl zeptat právě na Spojené síly, protože za tuto koalici kandidovaly i strany, konkrétně KDU-ČSL a STAN, které v minulém volebním období vládly s primátorkou Krnáčovou a jsou tím pádem spoluzodpovědné za to, jak Praha teď vypadá. Do jaké míry je to pro vás problém? Nebo je to tak, že takhle volby prostě dopadly a musí se z toho vyjít?

Je to realita. Je to stejná realita jako členství Jendy Čížinského v KDU-ČSL, které zaniklo s jeho vstupem do Prahy sobě (Jan Čížinský byl v minulém pražském zastupitelstvu za tzv. Trojkoalici a byl zvolen poslancem právě za KDU-ČSL, pozn. red.). Já u těch jednání jsem jako koordinátor těch kol a odborných komisí, tak jsem si studoval prohlášení minulé rady. To všem doporučuji, protože to je zcela

progresivní záležitost a dalo by se to podepsat i dneska. To byla práce právě té Trojkoalice. Akorát ta realita byla úplně jiná a bylo to hlavně tím, že ANO bylo nevyhraněné, nemělo program. To byl právě ten marketing, oni šli do voleb s heslem změny, ale bez programu. Prostě to uděláme a lidi to prostě vzali. A v praxi to vypadalo úplně jinak, byl to spíš boj, já sám nevím, jak bych se choval, kdybych byl v té Trojkoalici. Tam bylo spoustu věcí, které se udělaly špatně, ale nejsem si jistý, že by ta situace dneska byla lepší, pokud by byla vypovězená ta smlouva a ANO by uzavřelo smlouvu s ODS. Takže jsme v reálné politice v tom, že Starostové a KDU si dělali svoji práci, a nemyslím si, že by jí dělali úplně špatně.

Dobře, přejdeme k programu. Já jsem tedy vycházel z textu Sto změn pro Prahu, což vy nenažíváte úplně programem. Co se týče dopravy a třeba dostupnosti parkování, která je určitě hodně palčivý problém, jenž spoustu Pražanů trápí, tam navrhuje nějakou dohodu, třeba se supermarkety, že by lidé mohli parkovat přes noc. Máte nějaký příklad, že by to takhle někde fungovalo?

Máme, právě na Praze 7. Tam je dohoda s nákupním centrem Stromovka. Ono je to vlastně jedno, pro ně to nebude nějaký veliký zisk, protože to parkování nebude tak drahé, na druhou stranu není to úplně nulová záležitost a on vlastně vychází tomu městu vstříc. Takže si dovedu představit, že město, při každém jednání, tyto věci dohodne.

Ještě se vrátím k tomu programu. Ty tady máš text Sto změn pro Prahu, to je vlastně v lidštější formě zpracovaný náš volební program. Tam byly vypsané ty body, byly i popsané, byli tam jejich garantí a byly tam i termíny. My jsme ho zveřejnili hodně brzo, což bylo dobré z toho důvodu, že, můžu to říct otevřeně, když si člověk čte programy ostatních stran, tak ta inspirace je zřejmá. Ale to je dobře, to není nic, za co bychom ty strany vinili. My jsme chtěli, aby ten program viděly a aby se jím inspirovaly, protože jsme nevěděli, zda ty podpisy nasbíráme. A druhá věc. My tím, jak jsme tam dali ty termíny, tak jsme na sebe upletli bič. Já si myslím, že to je důležité, tak jako se to stalo na Praze 7, aby se řeklo, co se splnilo a co se nesplnilo a co je potřeba dokončit. Takže toto byla vlastně naše strategie, aby ten občan měl pocit, že je do toho zatažený, že to není jen to, co si na těch plakátech přečte. Ale i ty plakáty jsou důležité, protože my

potřebujeme nejenom člověka, který se v tom nějakým způsobem orientuje a kterého to zajímá, ale i takového toho náhodného voliče, který se rozhoduje až před volební místností. Akorát bohužel ty dnešní politické strany pracují pouze s tím voličem, co se rozhoduje až na poslední chvíli. A to si myslím, že je špatně. Je to podceňování voličů, na druhou stranu jim to někdy vychází, jako to vyšlo v jiných městech.

K tématu bydlení. Vy navrhuje vytvořit nějaký druh kompromisu mezi hoteliéry a poskytovateli alternativních ubytovacích služeb, třeba Airbnb. Dá se ke spolupráci dotlačit něco, co spolu přirozeně bojuje a přímo si konkuruje?

Já si myslím, že město to udělat musí, a to proto, že Airbnb a podobné služby vlastně už nejsou to, co byly zamýšleno. Původně to bylo zamýšleno tak, že když člověk jede někam na dovolenou nebo na služební cestu, tak v podstatě ten svůj pokoj opravdu nasdílí, to znamená, že nikomu neuškodí. Akorát dneska to přerostlo v něco úplně nesmyslného, jsou lidi, kteří těch bytů na sdílení mají víc. Ale to už není sdílení, to už je normální ubytovací služba. Mají jich prostě dvacet třicet, jsou domy, kde je jen Airbnb. A v tom městě to dělá problém. Já to vidím, když jsme začali tvořit ten program, tak to nebylo tak vyhraněné, jako je to teď. Takže je potřeba tomu dát nějaké mantinely a prostě říct, že tohle poskytování už není sdílená ekonomika, ale úplně normální živnost, a dát tomu nějaké parametry. Zvyšuje to nájem, dělá to problémy mezi nájemníky, protože pokud ten člověk tam žije a ten svůj byt pronajímá, tak si sakra dá pozor na to, kdo tam je, aby si neudělal nepřátele mezi sousedy. A tím, jak těch bytů má x, tak je problém vedle takového bytu bydlet. A samozřejmě je to problém i pro ty hotely, protože hotel musí plnit nějaké normy, odvádí daně a tak dál a to u toho sdíleného bydlení není, takže tam budeme muset najít nějaké regulativy.

Takže chcete po těch poskytovatelích, kteří to mají vyloženě na byznys, vymáhat třeba vzdušné?

Bude to spíš tak, že se to rozdělí. Že označíme, co je to sdílená ekonomika. Dovedu si představit třeba, že ten člověk to bude moct pronajímat jeden měsíc v roce, že těch bytů nesmí mít víc, tak to si dovedu představit, že by tam ty normy byly volnější. Ale pokud s tím někdo funguje, stejně jako hoteliér, bude mít stejné povinnosti.

Vy ve svém programu tvrdíte, že magistrát se zaměřuje hlavně na centrum města a na ty okrajové části kaše. Jestli jsem to pochopil správně, chcete turisty přivést i do těch okrajovějších částí vnitřních periferií, jako jsou Holešovice nebo Libeň.

To je víc otázek najednou. Zaprvé samozřejmě tím, jak magistrát sídlí v centru, ti lidé tady všichni pracují a jednají, tak z logiky věci to centrum je hrozně důležité. Je to v pořádku, je to nějaká historická část. Když udělám takový oslí můstek, docela i v tom, jak dneska stavíme. Jsou čtvrti, které mají daleko vyšší stavební standard, ale nikdo tam nechce být, nikoho nenapadne udělat si jednání jinde než v centru. To problematické centrum vlastně všichni milujeme. Ale to je druhá věc. To, že jsou turisté hlavně v tom centru, je dáno i charakterem Prahy a i tím, jací turisté sem jezdí. Většina jich tady má jen jednodenní zastávku. A to každý ví, že když jede do toho města, tak chce vidět místa, o kterých ví. Když jede do Paříže, tak chce vidět Eiffelovku, chce vidět Monu Lisu, a když tam jede podruhé, tak už to vidět nechce. A my se chceme zaměřit na ty lidi, kteří tady jsou delší dobu, kteří tady jsou třeba kvůli kultuře, a určitě bychom chtěli, abychom ten turismus rozšířili do širšího centra, abychom ukázali i moderní architekturu, která je jinde než v tom centru, Plečnik a kostel na Vinohradech třeba, úžasná věc. Aby se dostali i tam. Ale není to jenom ta historie, kterou prodáváme, ale i to, co je v tom programu popsáno trošku složitě – kulturně-inovativní centra, což jsou takový zařízení jako Skautský institut, Kreativní centrum Praha nebo to, co se teď děje v karlínských kasárnách. Ted' jsem byl třeba v Plzni, tam je Depo 2015, úžasná věc, to je to, co Praha nemá, ale kvůli čemu sem ti mladí lidé třeba přijeli. To jsou lidi, kteří jezdí po těchto kulturních centech v celé Evropě a v Praze vlastně nemají kam jít. To je šance pro ty industriální čtvrti, to by měla Praha podporovat, tam by měla jít.

Chcete podporovat i nějaký druh výstavby v tom nejjužším centru města?

U některých lokalit je to jednoduché, jsou to v podstatě proluky, které musí respektovat okolní zástavbu, a asi není problém se zastavěním. Ale pak jsou tam ty brownfieldy, o kterých se hodně mluví, tam je možnost udělat něco dobrého. Když člověk přivede architekty na takové území, tak tam rozpaží a řeknou, že si tam chtějí udělat ty své sochy. Ale město by mělo mít zájem na tom, aby to

tam bylo hlavně funkční, to je to nejdůležitější. A dokonce to funkční město musí mít přednost před dobrou architekturou, je to hrozné to takhle říct. Ale třeba Vinohrady fungují velice dobře, přestože výjimečné architektury tam člověk najde málo. Takže u těch brownfieldů je daleko důležitější urbanismus než ta vlastní architektura. Ta architektura může být dobrá a jsme určitě pro, aby byla dobrá, bude to taková přidaná hodnota, ale ten urbanismus se architektuře nesmí přizpůsobit. V tom hlavním středu už těch ploch moc nezbyvá. Je tam zástavba kolem Masaryčky a ta by měla být přizpůsobená tomu, jak tam vedou ulice, tomu, že tam je magistrála. Ta zástavba by ji měla pohltnout, nikoliv se jí vyhýbat. Takže ano, na tohle plány jsou. A to se ví, akorát se tak nestaví. My víme jak to dělat, my víme, že ideální je, když ten investor má menší části, když máme plány až regulační. Akorát se to podle toho nedělá.

Ted' z úplně jiného soudku, ohledně sídlišť. Ty jsi ve vašem programu garantem „sídlíštních zahradníků“. Jak by to mělo fungovat?

To jsem věděl, že se na to zeptáš. I z toho důvodu jsme vymýšleli to slovo zahradník, to je mimochodem pro další politiky hrozně důležité, udělat něco sexy, aby se to začalo používat. Věděli jsme, že když to zazní – to samé, jako když máme nočního starostu –, tak že to budou používat novináři. Mělo by to fungovat tak, jak to fungovalo dřív, to znamená, aby tam byl jasný správce, jasné jméno člověka, který se v tom prostoru bude pohybovat. Tak jako dřív byl obecní strážník, kterého ti lidé znali, tak může být obecní metař a obecní zahradník. A Praha 7 si to vyzkoušela, má své lidi, kteří to uklízí, je to městská firma, takže se to znovu vrací. A já si myslím, že soustavná péče toho hospodáře spočívá v tomhle – že se pečuje o to území. A neznamená to dělat dobře výběrka na to, aby to čištění bylo co nejlevnější.

Lukáš Svoboda (oktáva)

LA PAGE FRANÇAISE:

Est-ce que c'est vraiment tchèque ?

Maintenant nos dictionnaires contiennent beaucoup de mots d'origine anglaise – les anglicismes. Mais plus tôt il y avait plus de mots d'origine française – les gallicismes. Quand vous voyez un vieux film pour témoins, probablement vous entendez par exemple une damme élégante qui parle français, parce que les mots français sont beaux à entendre. La plupart sont les mots qui sont liés à l'art et à la culture en général. Les mots sont du dix-huitième, dix-neuvième ou vingtième siècle, mais nous les utilisons tous les jours aussi maintenant.

Malér, šéf, šumafuk, flirt, alou, kuš

Malér est simplement *malheur*, d'origine latine. Il signifie un désastre ou une souffrance, qui prend peu de temps, mais qui est une erreur fatale. Quel malheur !

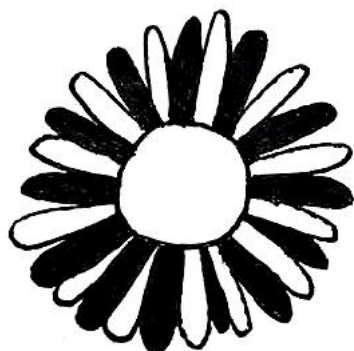
Šéf est à l'origine un vieux mot français *chief*. Cela vient du mot latin – *capum*, une tête. C'est une abréviation de *chef de cuisine*. Šéf est utilisé en tchèque déjà depuis 1830.

Le mot **šumafuk** dit, que je m'en fiche de quelque chose, je ne suis pas intéressé, simplement ça m'est égal. En fait, l'expression *šumafuk* est inspirée par la phrase française *je m'en fous* (*kašlu na to*) et elle a trouvé sa place dans la langue tchèque déjà depuis la première guerre mondiale.

Flirt est à la base d'origine anglaise – *to flirt*. Mais la vraie origine de ce mot vient du vieux français. Une fille amoureuse arrache les feuilles de la fleur et dit: *Conter fleurette... Il m'aime ? Il ne m'aime pas ?*

Alou, commande pour ordre de marcher, est seulement une forme du verbe *aller*. La première personne du pluriel est *nous allons* et l'impératif est, bien sûr, *Allons !* A mon avis, c'est assez amusant et intéressant. Un cas similaire est aussi le mot tchèque **kuš**. Ça signifie une instruction de faire taire, mais c'est sévère et un peu péjoratif. C'est sorti du verbe français *coucher*. En général, le commande *Couche !* est plus pour chiens que gens. C'est pourquoi *kuš!* est péjoratif en tchèque aussi.

Ana Rudić (sekunda)

flirt !

DIE DEUTSCHE SEITE:

Ist das wirklich Tschechisch?

Auf den ersten Blick sind Deutsch und Tschechisch sehr unterschiedliche Sprachen. Aber je mehr man Deutsch lernt, desto klarer wird es, dass das eigentlich nicht ganz wahr ist. Wie ist das möglich? Lest die folgenden Wörter und Phrasen und versucht es zu sagen, wie viel sie eigentlich deutsch sind.

Fajfka, držet klapačku, fujtajbl, holt, mordovat, zmerčit, pár, kumpán, šalina

Selbstverständlich sind die alle ursprünglich deutsch. Aber aus welchen deutschen Wörtern stammen sie?

Bei manchen ist es einfach. Holt kommt aus halt, *mordovat* aus *morden*, *pár* aus *Paar* und *zmerčit* aus *merken*.

Drž klapačku ist *Halt die Klappe* – halt wird übersetzt und Klappe ist ein bisschen tschechischer geworden. Die Phrase wird wie auf Tschechisch, soweit ich weiß, ziemlich selten benutzt.

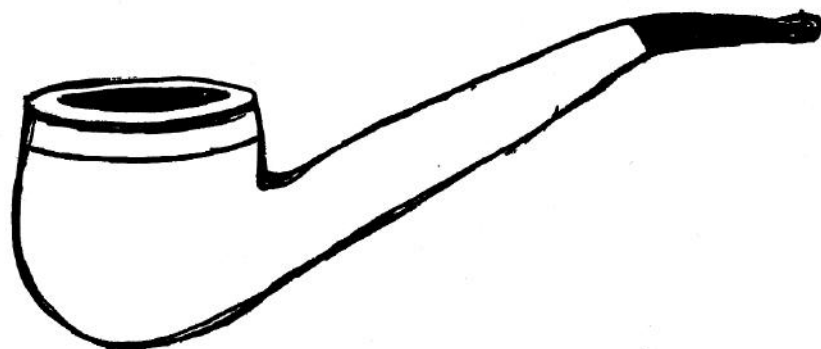
Fajfka und *fujtajbl* sind *Pfeife* und *pfui Teufel*. Der Teil *Tajbl* von *fujtajbl* ist eigentlich näher zur bayrischen Aussprache.

Kumpel ist ein Wort, das man nicht in der Schule lernt, aber mindestens meine Gastfamilie benutzt es viel. Von *Kumpel* ist es nur ein kleiner Schritt zu tschechischem *kumpán*.

Und das Beste muss am Ende kommen. Wie kann ein Wort wie *šalina* aus dem Deutschen stammen? Ich hatte auch keine Ahnung, dass das kein tschechisches Wort ist, aber wenn man einmal die Erklärung hört, ist es offensichtlich. Der Freund von meinem Gastonkel hat in Brno studiert und gearbeitet und er hat mir nach ein paar Flaschen Bier auf Tschechisch mit starkem deutschem Akzent erzählt, dass die Tschechisch sprechenden Leute in Brno das einfach als die Abkürzung von elektrischer Linie benutzt haben.

Unsere Geschichte ist mit der von deutschsprachigen Ländern verbunden, deswegen gibt es jede Menge Wörter, die einfach aus dem Deutschen übernommen wurden. Diese sind nur Beispiele, aber wenn man darüber ein bisschen denkt, findet man viel mehr.

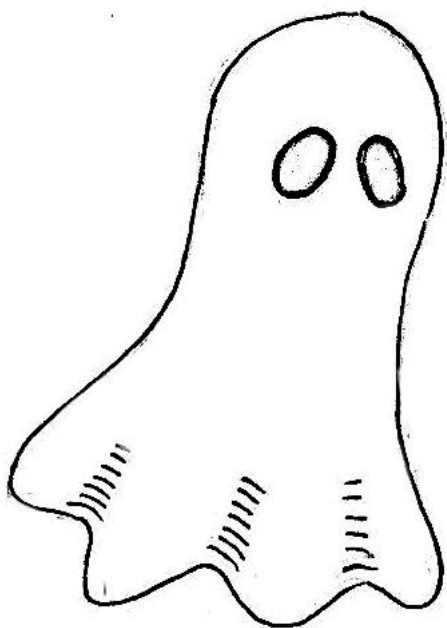
Louis Zamazal (sexta)

Dies ist keine Pfeife.

Umřel? Umírá? Žije?

WANTED

O napsání tohoto článku jsem přemýšlela hodně dlouho. V tom, jak je potřeba, mě ale utvrdil až rozhovor na vodní slavnosti s jedním exporgánem (tak moc ex, že nižší gympl ho už ani nemůže znát) v nejpřímnějším stavu. Jde o něco, bez čehož kdysi nebylo jediné číslo Porgazeenu (ale ne, není to Stalo se ani Perly). Myslím si, že jakýkoli pravidelný čtenář Porgazeenu starší mě už ví, o čem je řeč. Jde o umírání ducha PORGu. Že vám to nic neříká? Není divu. Zapátrala jsem ve svém osobním archivu Porgazeenů (a v jednom jsem našla vysvědčení z kvarty) a poslední článek zmiňující ducha PORGu je z roku 2016 (dobře, to není tak dávno). Tohle téma zmizelo ze stránek našeho milovaného časopisu, ze kterého duch PORGu vždy dýchal, už dost dávno na to, aby začalo povědomí o něm pomalu, ale jistě mizet.

Asi se leckdo z vás ptá, co to vlastně ten duch PORGu je. Tato otázka asi nikdy nemá být přímo zodpovězena, dovolila bych vás ale odkázat na starší čísla (klidně i deset let). Duch PORGu může být v jakémkoli stavu života, je ale nepopíratelně spjat se stavem školy. Je jasné, že škola jde dopředu. Od primy, kdy jsem se s pojmem duch PORGu setkala prvně, se změnila téměř k nepoznání. Osm let je dlouhá doba. Nejlépe je to asi

pozorovat na nás studentech. V primě se vyfotíme na schodech v nesmyslně velkých tričkách, do oktávy do nich někteří dorosteme a v ideálním případě v květnu odejdeme s maturitním vysvědčením a nejlépe s vyhlídkami někam na Oxford. Jenže mezi tím je těch osm let během kterých studenti zažívají nejstresovější situace, cesty do zahraničí, první zodpovědnosti, první lásky, první party... O podobnou ontogenezi si prochází i škola. Můžeme se hádat o tom, jestli směřuje za správnými cíli, to ale není mým záměrem.

Na současném PORGu už není „žlutý papír“, tak pětkrát se za tu dobu, co tu jsem, změnil systém bloků, Kaféčko už neexistuje, máme krásnou studovnu, horní patro, aulu, fotbálek, tartan na ácéčku a záchody by nikdo nepoznal. Ale toaletní papír pořád dochází, wifi pořád funguje pochybně (i když tehdy nám to moc nevadilo, smartphony většina z nás ještě neměla) a na ZPPC se pořád učíme zarovnávat text do bloku. Velkou, ale ne tak výraznou proměnou prošel i Porgazeen, moje porgánská láska, ke které jsem ale sebrala odvalu přidat se až v sextě. V roce 2013 tam vyšel skvělejší článek predikující realitu PORGu 2023. Je krásné sledovat, jakým směrem se škola vyvíjela tehdy a kam se stáčí teď. I na to duch PORGu musí reagovat. A nemá to lehké. Odešly třídy, co držely toho tradičního ducha PORGu. I já jsem si tímhle smutným loučením několikrát prošla. Prvně když maturovali moji septimáni. A pak ještě mnohokrát, naposledy loni, když se za dalším vzděláním vydala třída, se kterou jsem na PORGu strávila nejvíc času. Ale to jsou přesně ty momenty, kdy si člověk musí říct: „Aha a teď je to na mě.“ A na vás taky, ať jste jakkoli staří. Porgazeen, ČUVUN, tosky, kapely a ostatní bisárky k PORGu patří a PORG ho potřebuje.

Neteší mě současný stav věcí pramenící z toho, kam škola směřuje, mění se jeho cíle a troufám si říct i podstata, a i tohle určitě ducha PORGu dusí. Ale já nevím, jak vypadal PORG v devadesátkách a na počátku tisíciletí a i to přežil, protože když jsem byla v primě, to zajisté maximálně umíral. A kdosi tehdy napsal, že dokud jenom umírá, jsme na tom ještě dobře.

Pozitivní konec se mi píše těžko, sama si často stýskám po starých časech na PORGu, po své septimě a podobně, ale duch PORGu byl vždycky kromě jiného symbolem naděje. A ano, jestli duch PORGu kouřil před kolejem, chodil do Kaféčka (!!!) a psal, že svátek slaví Přibík, tak ano, duch PORGu asi už dočista umřel. Ale neumřel. Přizpůsobil se době stejně jako studenti, se kterými je každý den pořád pod jednou střeou. A žije.

Tereška Fremundová (oktáva)

Septimánské variace na Gellnera

To je teď celá moudrost moje

To je teď celá moudrost moje:
Milovat hlučnou vřavu boje,
za nocí vnikat do snů žen
a trochu býti zadlužen,
pískat si, jak mi zobák narost,
vínem si plašit z čela starost,
svůj život rychle utratit,
nic nezískat, nic neztratit.

*sbírka Po nás ať přijde potopa
(1901)*

FRANTIŠEK GELLNER *autoportrét*
(1881–1914)

Sen

Srdce mé žalem sedrané
Krev z něho prýští proudem
Tebou tak něžně sebrané
Snad nejsem už jen troudem

Přišla jsi ke mně večer byl
A židli skopnul jsem málem
A skoro bych se oběsil
Smrt jen by byla mým králem

Zjev Afrodity bohyně
Vlasy mé hladilas hladce
Slovička delfské věstkyně
Ústa tvá šeptala sladce

Zase jsi pryč snad jen sen to byl
Starého muže potěšilas
Čím jsem se asi provinil
Srdce zas na zem odhodilas

Otík Goldflam

Džbán

Nalij si čistého vína má milá
Neříkej že si chceš na něco hrát
Už je to dlouho co jsi mě opustila
Tak proč stále špinavé prádlo chceš práť?

Jako stín kráčí tu duch naší lásky
Navštíví srdce mé zlé každý den
Vzpomínky na krutou tvář jedné krásky
Vracejí stále se jako zlý sen

Nalij mi čistého vína má milá
Alkohol budiž naší lásky kat
Tvá skrytá odpornost duši mou rozvrátila
Pouze dno džbánu mne vyléčí snad

Matyáš Vlnas

Ty

Pohozením plavých vlasů
rozvinulas síť,
prve nevida tvou krásu
já sotva všiml si tě.

Nečekaným úsměvem
náhle ve mně bouříš cit.
Sladce podmanivým pohledem
já nechávám se polapit.

Snad ukojím své nutkání
poháněné touhou.
Doufám jen v dalším setkání,
ve chvíličku pouhou.

Kačka Vystavělová

Kousek papíru

Ztratil jsem naději
Ztratil jsem důvěru
Teď mířím raději
K novému závěru

To co už poznal jsem
Trápí mě nadmíru
Zapíšu vše časem
Na kousek papíru

Jestli vy nechcete
Svoji krev prolévat
Nesmíte na světě
Na lidstvo spoléhat

Lucka Suchomelová

Neměnil bych

1918

100

2018

SPOLEČNÉ STOLETÍ

Úspěšně zdolávám poslední schod železné konstrukce a ocitám se na vrcholu vítkovského památníku. Dávno už se setmělo. Praha pode mnou svítí tisíce malých světel, odkudsi monotónně hučí magistrála a nad tím vším se vypíná žižkovská věž nasvícená barvami státní trikolóry. Magická muzejní noc. Je 9. června a slavnostní osmičkový rok ve znamení oslav kulatého jubilea našeho státu je v plném proudu.

...

„Promiňte, můžete už volit?“ ptá se mne milý stařeček, jenž snad pamatuje Rašína učícího se malou násobilku. Po mé záporné odpovědi vece, že je to škoda, a se slovy „velmi aktuální!“ ukazuje se schlou rukou, ve které drží brýle, na citát prvního československého prezidenta o tom, že se nemůžeme divit stavu politiky, když nemáme politicky vycované obyvatelstvo. Je konec ledna a před chvílí se otevřely volební místnosti. Druhé kolo prezidentských voleb začíná. Usmějeme se na sebe a oba se pak vydáváme objevovat další zákoutí budovy bývalého Federálního shromáždění, v níž je umístěna výstava Fenomén Masaryk.

...

Žlutou barvou značená stezka se ztrácí pod nánosy polámaných stromů. Přemírou turistů tyto opuštěné roháčské končiny opravdu netrpí. Po hodinovém výstupu liduprázdnou pěšinou se dostáváme k cíli naší cesty – zdánlivě obyčejné dřevěné cha-

loupce. Teprve z informační tabule se poutník dozví, že se ocitl před partyzánskou nemocnicí, ve které v nelidských podmínkách kruté zimy 1944/45 přežívalo čtrnáct raněných bojovníků 1. čs. brigády M. R. Štefánika. Absence kvalitních nástrojů a osvětlení, skoro žádné jídlo, amputace všech prstů na noze bez umrtvení. Všichni přežili.

...

„Smačného, synci!“ nářečně popřeje svým druhům chlapík od vedlejšího stolu, aby si vzápětí všichni zavdali piva natočeného sličnou servírkou. Do Polska je odsud blízko, jsme ve Slezských Rudolticích. Ospalost vesnice je v kontrastu s rušnou Prahou příjemná. Mají tu asfaltové náměstí, skvělou restauraci, léty sešlý zámek a také bustu TGM v pěkném parčíku. Je poněkud bizarní, že sem byla umístěna roku 1947, a není bez zajímavosti, že čtyřicet let komunistického nečasu přežila, dokonce ani nebyla odstraněna. Důstojná tvář prezidenta osvoboditele shlíží z bílého podstavce už 71 let.

...

Toulám se republikou a je mi fajn. Mohu chodit, kam chci, kdy chci. Mohu si vyjet do Bohem zapomenutých periferií země bez toho, aby mě místní separatisté na přivítanou zasypali dlažebními kostkami. Mohu se po desáté večerní projít po městě bez toho, abych se ráno probudil zkrvavený a okradený u popelnic. Mohu si ve volbách zvolit, koho chci, a pak na ně nad kofolou nadávat, případně si proti nim i zademonstrovat. Mohu si zajít do muzea za Masarykem, Štefánikem, Benešem, Kramářem, Rašínem, Švehlou, Havlem, Dubčekem a dalšími významnými osobnostmi, bez kterých by to tu dnes nepochybně vypadalo jinak. Mohu se vypravit na Slovensko, aniž by mi bylo nadáváno do zasraných Čehůňů, a stále najdu se Slováky společnou řeč – jazykově i obsahově. Zkrátka mohu. Neměnil bych.

...

Na chodbě našeho domu visí zlatě lemovaný talíř s malým znakem Republiky československé a letopočtem 1930. Připomíná mi mnohé. Třeba i to, jak můj pradědeček za tenhle stát před sto lety bojoval na mrazivé Rusi.

Vojtěch Voska (sexta)

Sportgazeen

Zatímco turnaje LPGA už na PORGu působí dlouhou řadu let a každý porgán ví, o co jde, fotbálová soutěž s názvem OLAF (Ojedinělá liga akčního fotbálku) si ještě musí cestu do srdcí studentů proklesat. A na tuto cestu vstoupila poměrně rychle a úspěšně.

I když nám na půdě kvádr se zasklenými fotbalisty nestojí ještě ani rok, prakticky každou přestávku vybíhají studenti schody do horního patra naší školy, přetahují se o možnost hrát a samozřejmě se prou, kdo je nejlepší. Proto není žádným překvapením, že o celoporgovské klání ve stolním fotbálku byl obrovský zájem. Výsledný počet třiatřiceti přihlášených týmů ale překonal veškerá očekávání. Do turnaje nastoupili zástupci všech tříd od primy až po oktávu a nechyběla ani sehraná profesorská dvojice paní profesorka Hillová a paní ředitelka Výšková, které reprezentovaly sborovnu. Koncem října se tak 66 účastníků v osmi skupinách pustilo do napínavých bojů o dvě postupová místa.

Sledovaly jsme naprostou dominanci sehraných týmů Úzickéj GANG či Ramsey's Sandwich, ale i velmi vyrovnané souboje a postup ze skupiny pouze na základě lepšího skóre. Nejlepších 16 týmů se tak v předvánočním období utká o putovní pohár. A o tuto prestižní cenu budou bojovat zástupci všech tříd. Do play-off postoupil jeden tým z kvarty, kvinty a oktávy, dvě želízka v ohni mají sekundáni a septimá-

ni a hned tři zástupce mají v primě, tercii a sextě. O celkovém vítězi se nejspíš kvůli nemoci některých hráčů rozhodne až začátkem ledna, už teď je ale jasné, že zápasy o prvního šampiona OLAF budou dechberoucí.

Fotbálový turnaj ovládl podzimní část školního roku, nešlo ale o jedinou dlouhodobou akci na našem gymnáziu. Velké popularitě se těší také soutěž v karetní hře BANG! I zde se již odehrály základní skupiny. Nelítostný systém posílá z pětičlenné skupiny dál pouze vítěze. O tom, kdo se stane králem hry z Divokého západu, rozhodne pět her v rámci finálové pětky, a i zde se vítěze do Vánoc nejspíš nedočkáme.

V novém roce se všichni milovníci stolního tenisu můžou těšit na již zmiňovanou ligu LPGA, která nabídne svůj VIII. turnaj.

V listopadu také skončila podzimní sezóna porgánskému fotbalovému týmu. Borci hrající za tým Vocasuna CA skončili ve středu tabulky, ještě před posledním zápasem měli ale šanci na postup a celkově šlo o jejich nejpovedenější sezónu. Za poslední čtyři zápasy 8. Hanspaulské ligy neokusili porážku a v počtu fanoušků dominují celé lize. Jarní sezóna 2019 začíná v březnu, a tak mají červenomodří dost času na trénink a přípravu.

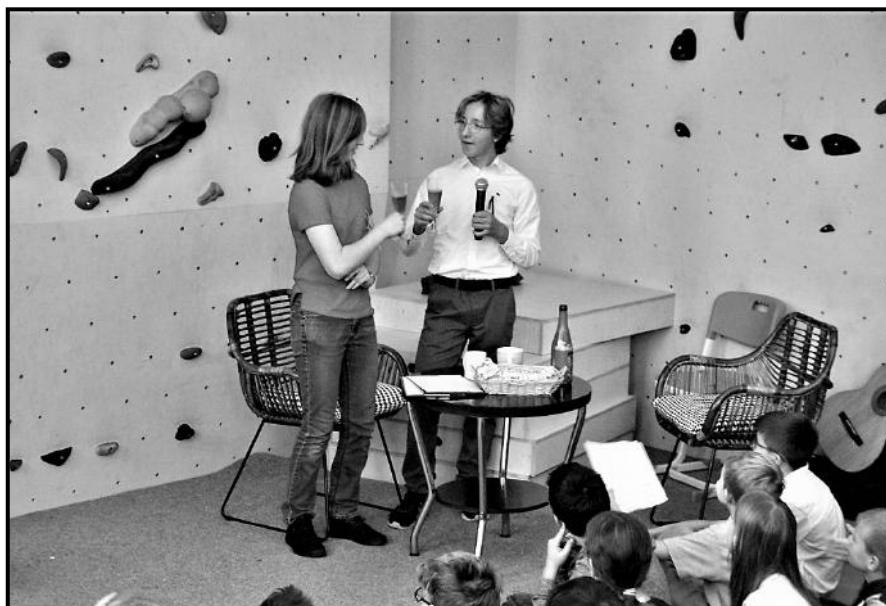
Jonáš Stoilov (septima)

Očima moderátora

Měla jsem tu čest vás společně se svým moderátorským parťákem Kryštofem provázet nedávnou školní oslavu 100. výročí republiky. Byla to již naše několikátá zkušenost, kdy jsme mohli společně vystupovat jako moderátoři. Mohu snad tedy říci, že jsme se za tu dobu stali ostřílenými spíčky. Proto se s vámi podělím o nepřenositelnou zkušenost, jak takové vystoupení vidíme my.

Vězte, že postavit se zcela vystresovaný před mnohohlavé publikum je až ta poslední věc, taková třešnička na dortu. Moderátor prochází několika fázemi: nejdříve vaše ego vyletí až do nebe, div že cestou neprorazí strop. To v momentě, kdy vám profesor sdělí, že máte opět uvádět nějakou akci. Domníváte se totiž, že jste se v minulosti osvědčili. Tímto pocitem se opíjíte do chvíle, než musíte začít psát texty. Už mám za sebou prvotní školení, kdy mi na otázku: „Jak se píše scénář?“ rodiče odpověděli: „Pust' si Televarieté, je to TOP.“ A akčně mě donutili zhlédnout dost neuvěřit-

telnou směs hudebních, artistických a bůhvíjakých dalších čísel (ani zrychlení jim na záživnosti nepřidalo). Ovšem musím uznat, že spojovací komentáře byly celkem vtipné a pro mne i, do jisté míry, použitelné. Toto neocenitelné školení ale naštěstí absolvujete jen jedinkrát.

Pak nastává fáze dvě. Znáte téma, v lepším případě máte program, v horším nemáte ani ten, protože je předmětem utajení nebo ho nikdo nezná. A na vás je

napsat zábavnou řeč plnou správných faktů s naprostým minimem vstupních informací. Tak začnete o řeči přemýšlet. Od této chvíle je to vaše nedílná součást. Vždy a všude. Pomalu se vám v hlavě začne rodit jakási kostra. Ale stejně pak tupě zíráte s kolegou do prázdného dokumentu, kde na vás vyzývavě mrká akorát kurzor. Jak začít? Nevíme. Tak si uděláme alespoň tabulku. Na jedné straně jméno, na druhé místo pro text. No, tak je všechny přivítáme, ne? Taky jim řekneme, proč tu všichni jsou... A takhle nějak postupujete dál. Průšvih nastává, když se od vás očekává, že vaše sdělení budou mít faktický základ, tam nějaká ta omáčka, byť dobře vymyšlená, nestačí.

To potom skončí tak, že máte na stole rozložené hromady knih o daném tématu, ve kterých se zoufale snažíte najít informace, které by nemusel hned každý znát, a paradoxně i ty, které zase znají všichni. Nakonec stejně zjistíte, že knihy, jež máte doma, vám k ničemu nejsou, a tak si hned bě-

žíte do Luxoru koupit nové. Google a Seznam se stanou vašimi věrnými kamarády. Projdete naprosto neuvěřitelné množství zcela zbytečných stránek a naštěstí i několik stránek použitelných. Hledáte, ověřujete, vybíráte, škrťáte. Konečně máte pocit, že je hotovo. S publikem se rozloučíte a je to napsáno. Ted' je čas si přečíst ono dílo od začátku do konce. A? Je to NUUUUDAAAA! Horší než hodina dějepisu na základce. Abyste udrželi publikum online, musíte přidat nějaké vtípky. Jdete se tedy zeptat vedení, jak moc můžete být vtípní. Moc ne, jasně. Máme být seriózní, je to přeci sté výročí. V rukách tedy držíte vysoce národnostní projev okořeněný střípky zajímavostí. Vytíštěný ho dáte chvějící se rukou ke schválení třídnímu profesorovi. Ten už ví, že ho musí přečíst. Minule jsem ho

totiž doběhla, když po kladné odpovědi na otázku, zda to četl, následovala má otázka doplňující: „A co se vám tam líbilo nejvíc?“ „No, ono je to celé takové pěkné, Kláro...“

V další fázi si svou část zkoušíte říkat nahlas. To, co se snadno čte a v hlavě výborně plyne, najednou nejde „přes pusu“. Některá slova je třeba kvůli tomu ještě pozměnit. Konečně to všechno funguje a vy ten zatroletý projev říkáte pořád dokola. Jednou, dvakrát, třikrát. Snad celá rodina to už umí nazpaměť. Pak si to několikrát přeříkáte s partákem. Společně doladíte i vaši vizuální stránku. Konečně nastává ten okamžik, ke kterému se od začátku snažíte dopracovat. Jdete s kůží na trh. Vaše nervozita vrcholí. Několik kroků, nádech a „Dobrý den vám všem...“

S každým slovem získáváte na jistotě. Diváci vás sledují, reaguji, jsou vtaženi do děje, leckdy i pochopí vaše vtípky, chtěné i nechtěné. A najednou už se loučíte. Dílo, nad kterým jste strávili tolik času, zažilo svou premiéru i derniéru. Má doopravdy jepičí život – mnoho dní žije pod hladinou, aby si užilo svých pár minut slávy.

Šlo to udělat lépe? Nepochybně! Šlo to udělat jednodušeji? Určitě, ale proč by to člověk, který viděl onen TOP v podobě Televarieté, dělal... Za své dosavadní studium jsem mohla s Kryštofem uvádět již čtyři akce, a ačkoliv si tu z toho dělám trochu legraci, vždycky to pro nás byla opravdu pocta. Děkuji za pozornost a „zase někdy příště se těším na shledanou“.

Klára Jánošíková (kvarta)

PODZIM

Podzim mi zahájili sádroví trpaslíci
a kolektivně sdílená zima.
A moc se to nelepší.
To jen na chvíli se oteplilo.
Pořád dál a hlouběji se noříme do tmy.
Ráno je postel vyhřátým záchranným člunem,
ze školy bloudíme ve světle lamp domů.
A nakonec mi budou chybět
čiperné babičky vonící skříní, obavou a zážitky ze špitálů,
autobus X10 znavený nekonečnou cestou.
Pořád dál a hlouběji se noříme do tmy,
babička v rádiu vypíná Nohavicu,
kterého přitom měla tolik ráda.
A Andrejova syna prý unesl čáp.
Trenky v kavárnách a holky z naší školky.
Jsme elita a budoucnost
a radost, když ze Stardance vypadl Mišík.
Pořád dál a hlouběji se noříme do tmy.
Sousedovic dýně za oknem uvnitř zplesnivěla
a cení na všechny a na vše
svůj černý rozšpejlený úsměv.

Julie Hlohovská

Barokní smutek na konci světa

Pokud by se vyhlašovala nějaká anketa o nejbizarnější prohlídku jakékoliv památky, všechny adepty o titul by na hlavu porazil zámek ve Slezských Rudolticích.

Kde byste ho našli? V malebném Osoblažském výběžku, v romanticky zvlněné krajině, kde z moře polí občas vystupují ostrovy lesů a vesniček a kterou se, kromě několika hrbolatých silnic, klikatí i úzkokolejná železniční trať s pitoreskními nádražičky, na nichž se zastavil čas.

Už když návštěvník projde branou na zámecký dvůr, zdá se mu, že tu něco nehraje. Stavba jako celek působí poněkud omšele, vnitřní stěny jsou zcela bez ozdobných prvků či rovnou bílé a mrtvolné ticho ruší jen nápojový automat svým monotónním hučením.

Ten pravý bizár však nastává až během prohlídky. Hlouček turistů s úžasem hledí na betonové podlahy se všudypřítomným ohavně žlutým nátěrem i na bílé papundeklové dveře s hnědými klikami. Nejednomu z nich vytane na mysl, že se právě ocitl v jedné z neútluných socialistických nemocnic – a není daleko od pravdy. Hlavním pachatelem zámecké apokalypsy se totiž stalo komunistické ministerstvo zdravotnictví, které si v něm zřídilo sklad.

Za časů majitele Alberta z Hodic tomu tak ovšem nebylo. Ba naopak, jednalo se o jeden z nejvýstavnějších zámků své doby, dokonce se tehdy říkávalo, že kdo neviděl Slezské Rudoltice, jako by nebyl. Poněkud výstřední šlechtic svými eskapádami, mezi něž patřilo například natření všeho, co viděl, nazlato, však způsobil obrovské dluhy, které za svého života nebyl schopen splatit (a vlastně se o to ani moc nesnažil). V dalších de-

kádách pak bylo vybavení postupně rozprodáváno za účelem umoření oněch dluhů, zámek ale stále působil vcelku výstavně.

Potom ovšem přišla smutná éra komunistické totality. Režimní pohůnci na příkaz shora odvezli doslova a do písmene všechno, na co přišli, většina věcí se rozkradla, proběhly i necitlivé stavební úpravy, přebohatá výzdoba byla zničena. Totálně zdevastovanou stavbu po revoluci odkoupila obec, smutně vyhlížející místnosti zaplnila předměty z okolních zámků a stavbu otevřela veřejnosti.

Během prohlídky má návštěvník možnost spatřit klavír ze 17. století, který měla jistá rodina z Krnova dlouhá léta ve svém panelákovém bytě, kulečníkový stůl, na němž si kdysi zahrál i Adolf Hitler, ale i malou sochu nebo několik obrazů malovaných na dřevo – to jediné, co se ze zámku dochovalo.

Léty zmrzačené šlechtické sídlo, kterému se pro jeho nádherné zahrady říkalo „slezské Versailles“, stojí dodnes. Asi překvapím, když čtenářům po tom všem, co jsem napsal, doporučím jeho návštěvu. Je to totiž neuvěřitelně působivý pomník komunistické bezohlednosti, bezskrupulóznosti a lhostejnosti. Slezskorudoltický zámek je jako vězeň totalitního kriminálu; s mnoha šrámy na těle i duši, mnohokrát na pokraji smrti – ale žije. A nyní o tom všem může podat cenné svědectví.

Vojtěch Voska (sexta)

ÚTRŽKY

noc se blíží
a ona se po špičkách
tiše plíží
s temnotou přichází
bez obtíží
slunce už zapadá
stíny prodlužuje
ale červánky nikde
a ona už je tu

Majda Rusová
(kvinta)

Bez mapy?

Už při mé první návštěvě PORGu mě zaujala učebna na levé straně spodního patra. Spočítal jsem si, že až budu v septimě dostaneme právě tuto třídu a jako malý primánek jsem se na to dost těšil. Důvod byl prostý – v septimě byla na zadní zdi obrovská mapa Prahy. Byla.

Pomineme-li mou zvláštní fascinaci kartografií a Prahou, tato mapa, pokrývající téměř celou zadní stěnu, byla unikátním artefaktem s bohatou historií a typicky porgánskou estetikou, pro kterou jsem si PORG tak zamiloval (podobně jako bývalá graffiti stěna v protější třídě). Ve třídě, které dodávala vizuální charakter, visela téměř 20 let a bylo v ní zakresleno bydliště několika desítek absolventů – unikátní propojení estetiky s porgánskými dějinami a pověstným duchem PORGu (spojení, kterým se bude ohánět každý, kdo se přestěhuje o patro níž).

Teď sedím v prázdné bílé třídě s pár nudnými obrazy. Mapu přes prázdniny odstranili, protože byla údajně „málo estetická“ a „vyžvejkaná“. Bylo na ní sice pár otrhaných rožků, jinak ale byla v celkem dobrém stavu, navíc na její „historickou“ hodnotu nikdo nehleděl. Radši než aby nám třídu hyzdil chybějící roh nebo třeba lehce otrhaný gauč, tak se všechno přemaluje, strhne, odstraní a vyhodí. Jako na novém, jako někde v nemocnici. A to není jediný případ. Prázdná a sterilní estetika pomalu nahrazuje osobitou (možná však někdy lehce přeplácanou) a unikátní výzdobu tříd a školy. Spousta lidí obdivuje naše barevné skříňky a chodby, obrazy, útulná zákoutí jako ČUVUN a gauče ve třídách. A vydrží nám to? Mimochodem, hnusný a starý koberec s tunou žvýkaček a špíny v naší třídě zůstal.

Filip Miškařík (septima)

PERLY SVINÍC(M)

Hillová

(hrajeme Kufr, ŠL má uhádnout slovo Hochzeit – svatba)

VV: Wenn man heiratet...

ŠL: Arbeit?

LH: Sind Sie müde oder deprimiert?

LH: Welche Fächer haben Sie in Lincoln?

DZ: Zataženo?

Tatíček

PT: Kdyby ke mně přilétla, no oni vlastně nelétají, ale kdyby ke mně taková příšera přilétla, asi bych se počůral strachy.

PT: Tam uprostřed na orchestře byl ol-tář... Co se tam obětovalo?

KF: Lidi!

PT: No vás bych tam klidně obětoval.

PT: ... do tlamy? Do pusinky? Nebo normálně do držky.

Haláček

JH: Dostanete facku přes držku!

JH (pomalý počítač): Nestojí někdo na kabelu? Zvedněte všichni nohy!

Fessová

AF: Pro mě je sport tortura. Kdybych měla jít běhat, to si radši uřežu nohy.
(PK staví věž z balíčků kapesníků)

AF: Já mám dvouapůlletou neteř a ta už je dál.

AF: Průpovídka pěkná, ale moc nedávala smysl.

AF: Jestli je tam nějaká nejasnost, musíte mi to sdělit, telepatii ještě neovládám. Ale pracuju na tom.

AF: Kdyby se rozpustily ledovce, tak máme moře plný mrtvejch Němců.

AF: Přestaňte si brát boty, nebo vám je zabavím všechny!

SK: Myslíte, že kdybychom vaši babičku pozvali na maturit'ák, přišla by?

AF: Moje babička? Ta už nikam nepřijde. Ona totiž nechodí.

AF (píšeme test): Nechcete rozsvítit? Ne? To ty otázky budete nahmatávat?

(JP a ŠL vyrušují)

AF: Pánové, můžu vám s něčím pomoci?

ŠL: Ledaže byste JP řekla, že je borec.

AF: Tak to ne, nechci lhát.

BF: A za pravopisné chyby?

AF: Jenom výsměch.

AF: Vemte si, že do vás narazí míč. Ten víceméně vstřebáte, ale utrhne vám to ruku a ta kolem vás začne rotovat. (analogie k Měsíci)

Valášek

MV (o povídce V zámku a v podzámčí): Na zámku si žijí hogo fogo a v podzámčí nehogo nefogo.

MV (o povídce V zámku a v podzámčí): Manžel už je bůhvíkde, asi pod drnem.

MV (ve třídě samí kluci): Máme tu takové testosteronové zátiší.

MV: Ted' si říkáte: „Ježíšmarija! Já musím vyvenčit psa nebo vykastrovat morče!“
Takové ty věci, co běžně děláte.

MV (o pohádce Spravedlivý Bohumil): Tohle když přečtete dětem, tak se budou v noci pomočovat do devíti nebo až do devatenácti let.

MV (o Anně Karenině): Já vám to vyspoiluju, protože vy si to stejně nepřečtete.

Fabián

v sekundě

TF: Problém je, že na to potřebujete matiku, která se probírá v oktávě ve volitelných seminářích.

RZ: Tak proč se to dělá v kvintě?

TF: Protože je škoda to nedělat.

TF: Je vás tady nějak moc. Tak já budu na chvíli dělat, že si toho nevšímám, vy začnete kecat a já někoho vyhodím a bude nás míň.

TF: To není dráha, to je nějaký zparchantělý zrychlení.

TF: Takže až budete ve výtahu, který se utrhne, tak využijte této příležitosti vyzkoušet neinerciální soustavu. A zároveň to bude asi ta poslední věc, co uděláte.

Kubcová

LK: Vidím nějaké tázavé dotazy?

LK: Krutí sakrblé!

Arnot

MA: Renesanční metrosexuálové měli milánský zbraně.

MA: Vy byste byl dobrej diktátor!

MA: Jak jste se ptal na ten Mnichov, tak mám pro vás skvělý dokument, který se Mnichova netýká.

MA: Napište tam svoje jméno, ne nějakou přezdívku jako Pazhřivec74.

MA: Když nemáte náboženství, potřebujete něco, v co můžete věřit. Může to být komunismus, může to být Andrej Babiš...

MA: Tažení proti EU a NATO využívají hlavně zločin... politici.

MA: Prosim vás, velký nebo malý, já tady na tu tabuli píšu jako prase.

MA: Vy jste ale generace. Čumíte do krabiček a řvete jak blázni.

Filmové minirecenze

Toman

Film Ondřeje Trojana byl potřeba. Odkrývá pozadí třech podivných let po druhé světové válce, pseudodemokracii třetí republiky i zákulisní machinace všehoschopných komunistů. Nemohu se však zbavit dojmu, že důkladnost a podrobnost snímku je to, co ho trochu kazí – obzvláště při jeho téměř dvouapůlhodinové stopáži.

Tomanovi se musí nechat, že je opravdu perfektně natočen. Funguje všechno od kamery přes zvuk, hudbu a obraz až po kostýmy a dobové kulisy. Také Jiří Macháček v hlavní roli příjemně překvapí, Pavel Liška výjimečně nehraje jednu ze svých typických „joudovských“ postav a Marian Mitaš ve slizké roli Karla Vaše až nepříjemně exceluje.

Kosatíkovu a Sedláčkovu Českému století bylo před lety vyčítáno, že je spíše přehlídkou mluvících hlav. S tím by se dalo souhlasit, jedním dechem je ovšem třeba dodat, že jejich promluvy jsou výborně napsané, udrží si divákovu pozornost a koneckonců i jednotlivé díly Českého století dosahují délky jen kolem hodiny a čtvrt.

V Tomanovi se však (až na poslední čtvrtinu) všechno slévá do nekonečného proudu nezáživných a zaměnitelných dialogů hlavních, vedlejších i naprosto nepodstatných postav, jejichž společným jmenovatelem je neuvěřitelná spotřeba cigaret a koňaku, kteréžto dvě rekvizity začnou někdy kolem poloviny filmu jít divákovi na nervy, neboť figurky na mocenské šachovnici bez nich nevydrží ani minutu.

Vynikající závěr filmu, včetně zapamatováníhodných scén Tomanova útěku z vězení přes venkov za hranice či drsného výsledku jeho sestry, dává tušit, že Trojan umí. Umí, ale po většinu snímku asi nechce. A to je škoda.

Vojtěch Voska (sexta)

Zlatý podraz

Další z řady letošních filmů, odehrávajících se v turbulentním československém dvacátém století, zaujme prostředím, v němž se jeho děj odvíjí – vše se totiž točí kolem basketbalové reprezentace ČSR. Pod taktovkou režiséra Radima Špačka se tak před divákem rozehrává napínavý a energičtější příběh nadějných mladých hráčů v neklidných letech 1938–1951, ve kterém o „lásku, přátelství a naději“, jak slibuje trailer, rozhodně není nouze. Kromě mladých hrdinů zaujme zejména výborně vystavěná postava manažera Hrabala (Ondřej Malý) jako člověka snažícího se ze všech sil (a spíše ze strachu než z nadšení) obstát v nových poměrech. Snímek je silný i díky skvělé kameře a zajímavé hudbě, naopak střih je místy poněkud barbarský – například když zcela zbytečně utne pěknou jazzovou skladbu Chyťte brouka, hranou a zpívanou protagonistou hlavní role Filipem Březinou. Taktéž prapodivný mix české hymny a jakéhosi techna (oboje navíc v úplně jiném rytmu) během závěrečných titulů přivádí publikum do rozpaků. Jako celek je ovšem Zlatý podraz skutečně povedeným počinem, jemuž nechybí akce, romantika, emoce ani dynamika a který šlape jako perfektně sehraný basketbalový manšaft. *Holario!*

Vojtěch Voska (sexta)

Johnny English znovu zasahuje

Nejnešikovnější tajný agent v dějinách lidstva se vrací ve třetím snímku, v němž jde opět o hodně. Tentokrát neznámý hacker odhalil identitu všech britských agentů a zdá se, že jediný, kdo může Spojené království a jeho zoufalou premiérku zachránit, je právě Johnny English.

Příběh není vůbec komplikovaný a jakékoli vážné otázky samozřejmě nenabízí. Místo toho se však na plátně před divákem v 88 minutách odehrává herecký koncert Rowana Atkinsona nabitý humorem od první do poslední chvíle. Nejružnější gagy, vtipy a bizarní situace se střídají v tak rych-

lém sledu, že nedají publiku ani na chvíli vydechnout – a diváci některým z nich milerádi prominou i občasnou recyklaci z předchozích dílů (ostatně 100% recyklovatelná je i pistole hlavního padoucha).

Englishův výstup ve francouzské restauraci končící jejím podpálením, trénink mladých agentů maskovaný za výuku zeměpisu, dokonale vypointované agentovo seznámení se s virtuální realitou, krátké angažmá v autoškole nebo závěrečné minuty v brnění; to je jen skromný výběr z toho, co se Atkinsonovi povedlo jen tak mimochodem, zatímco ve své kouzelně nemotorné postavě zachraňoval svět.

Nemohu si pomoci, pro Johnnyho Englishe mám prostě slabost. A pokud se i vy chcete po hektickém školním týdnu už jen uvolnit a řádně si potrápit bránci, směle na něj vyrazte!

Vojtěch Voska (sexta)

BlackKlansman

Bouřlivé vlny politické situace a sociálního napětí v Americe přenášejí své záchvěvy i do kulturní sféry. Afroamerický režisér Spike Lee ve svém nejnovějším snímku se zvláště krkolomným názvem BlackKlansman staví vzrůst ultrapravicové politiky do paralely s „popularitou“ Ku Klux Klanu v sedmdesátých letech. To celé propojuje s naprosto absurdním a komickým příběhem černošského policisty, který se stane členem Klanu a dokonce i vedoucím místní buňky, natočeného podle skutečných událostí. Výsledné spojení komedie, dramatu a krimi ukazuje nepříjemně mrazivý obrázek dnešní doby ve velmi komickém a zábavném podání se silně politickým a angažovaným nábojem. A ten je v dnešní nestabilní a polarizované době opravdu potřeba.

Filip Miškařík (septima)

Jack staví dům

Nic od Larse von Triera jsem předtím neviděl, nebyl jsem si tedy úplně jistý, co od filmu Jack staví dům čekat. Byl jsem ale velmi překvapen, protože to byl jeden z nejlepších filmů, jaké jsem kdy viděl. Pokud vůbec nevíte, o jaký film se jedná, popsal bych ho asi takto: morbidně surový příběh se špetkou černého humoru o vývoji sériového vraha. Herci, zvuk, kamera, barvy, scéna a režie, to vše skvěle plní svou funkci. Film je rozdělen na pět částí, které popisují pět náhodných vražd v průběhu asi desítky let. Tempo je na začátku zvláště pomalé, divák dostává čas si užívat repetitivní dialogy hlavního „hrdiny“ se svými oběťmi, pak se ale film rozjíždí a i vrahovy činy jsou smělejší a brutálnější. Není to úplně film na rande, ale spíš na sychravý zimní večer, taky bych ho asi nedoporučoval citlivějším lidem, kvůli jeho realističnosti. Jinak je to ale precizně zpracované dílo, kde všechny cihly zapadají na své místo.

Otto-A. Goldflam, septima

Svou cestou zklamán

Pomalů kráčím a živě si pĕju,
slavím tím vstup v severskou zem.
Nálady mívám tak všemožně různé,
když sním si svůj kratičký sen.

Když vidím ty stromy, lesy, řeky,
povodí, co unáší jejich duše.
Tĕch severních můžu, žen a dětí,
jichž hlasy ozývají se zde hluše.

Kráčím dál a můj hlas též utichl,
uznávám místní pustinu,
jíž krásy navštívit jsem chtěl tak rád.
Ulehnout v náruč dívčinu.

Teď tu však cítím jen ledový chlad,
kráčím tudy sám.
Bez ženy, muže. Tápám bez naděje,
svou cestou zklamán.

Robin Martinů (septima)

Porgazeen 71, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Mikuláš Fantys, Anička Fialová, Kamilka Foltýnová, Tereška Fremundová, Otík Goldflam, Julie Hlohovská, Klára Jánošíková, Dominik Kučera, Filip Miškařík, Ema Nevřelová, Ana Rudić, Majda Rusová, Sofča Slezáková, Jonáš Stoilov, Lucka Suchomelová, Lukáš Svoboda, Emma Štorková, Matyáš Vlnas, Vojtěch Voska, Kačka Vystavělová, Jakub K. Zajíc, Louis Zamazal

Sběrači perel: Anička Fialová, Filip Miškařík, Vojtěch Voska, Rebeka Zábranská

Fotografie: Kamilka Foltýnová, Gabča Rosenkranzová, Klára Šimonová, Jan Bukovský, internet

Ilustrace: Ema Fischerová, Teri Hachová, Ema Slováková, Kája Štefková, Louis Zamazal

Titulní strana: Teri Hachová

Šéfredaktorský tandem: Pája Kroužková, Vojtěch Voska

Sazba a grafická úprava: Sára Bystrovová

Korektura: Pája Kroužková, Verča Šritterová, Kačka Vystavělová

Náš ajťák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: krouzkova@porg.cz, voskavojtech@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 30 Káčé

Porgazeen 71 vyšel v prosinci 2018 v nákladu 170 výtisků.